

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK

Pasarét, 2011. december 15.
(csütörtök)

Földvári Tibor

A PÁSZTORKIRÁLY

Alapige: 1Sám 17,12-23; 32-37

Dávid annak az efrátai embernek volt a fia a júdai Betlehemből, akinek Isai volt a neve, és nyolc fia volt. Ez az ember Saul idejében már öreg volt ahhoz, hogy bevonuljon a férfiakkal. De Isai három nagyobbik fia hadba vonult Saullal. Annak a három fiának, akik hadba vonultak, ez volt a neve: az elsőszülötté Eliáb, a másodiké Abinádáb, a harmadiké pedig Sammá. Dávid volt a legkisebb. A három nagyobb elment Saullal. Dávid el-ement Saulhoz, de visszatért, hogy apjának juhait legeltesse Betlehemben. A filiszteus pedig megjelent reggelenként és esténként, és kiállt negyven napon át. Egyszer ezt mondta Isai a fiának, Dávidnak: Vidd el testvéreidnek ezt a véka pörkölt gabonát meg ezt a tíz kenyeret, és szaladj el a táborba testvéreidhez. Ezt a tíz sajtot pedig vidd el az ezredesnek, és tudd meg, hogy jól vannak-e a testvéreid, és hozz tőlük valami jelet. Az Élá-völgyben vannak ők, ahol Saul és az izráeli férfiak harcban állnak a filiszteusokkal. Felkelt tehát Dávid korán reggel, rábízta a nyáját egy bojtárra, felszedelőzködött, és elment, ahogyan Isai parancsolta neki. Amikor eljutott a szekértáborig, éppen akkor fejlődött csatarendbe a sereg harci zaj közepette. Csatarendbe állt Izráel is, meg a filiszteusok is: egyik csatasor a másikkal szemben. Dávid rábízta holmiját arra, aki a főszerelést őrizte, és a csatasor felé futott. Odaérve megkérdezte bátyjait, hogy jól vannak-e. És miközben beszélgetett velük, előállt a filiszteusok csatasorából a Gátból való harcos, a Góliát nevű filiszteus, és most is ugyanúgy beszélt, Dávid pedig meghallotta.

Dávid ezt mondta Saulnak: Senki se csüggedjen el emiatt, elmegy a te szolgád, és megvív ezzel a filiszteussal. De Saul ezt mondta Dávidnak: Nem mehetsz el, hogy megvívj ezzel a filiszteussal, mert még fiatal vagy, ő pedig harcedzett férfi fiatal korára óta. Dávid azonban így felelt Saulnak: Pásztor volt a te szolgád apja juhai mellett, és ha jött egy oroszlán vagy medve, és elragadott egy bárányt a nyájából, utánamentem, leterítettem, és kiragadtam a szájából. Ha pedig ellenem támadt, megragadtam a szakállánál fogva, leterítettem, és megöltem. Leterítette a te szolgád az oroszlánt is, a medvét is: így jár majd ez a körülmételetlen filiszteus is, mint azok közül bármelyik, mivel csúfolta az élő Isten seregét. Saul így felelt Dávidnak: Menj el, az Úr legyen veled!

Imádkozzunk!

Magasztalunk mennyei Atyánk, hogy adventben különösképpen is emlékezhetünk az Úr Jézus eljövetelére és köszönjük, hogy ebben a várakozásban élve készen

A PÁSZTORKIRÁLY

lehetünk. Áldunk, hogy most arról énekelhettünk, hogyha nekünk kell előbb elmen-
ni, akkor pedig az Úr Jézus vár ránk. Köszönjük Urunk, hogy akkor is boldogok le-
hetünk, amikor terhek és nehézségek vannak az életünkben. Szeretnénk arra kérni,
hogy a Karácsonyt megelőző időszak sok feladata, sok-sok munka mellett hadd tud-
junk igazán a hétköznapokban is úgy csendben lenni, tudjunk rád figyelni és hadd
tudjuk így végezni a munkánkat is másképpen, még nagyobb örömmel. Köszönjük
Urunk, hogy a te jelenlétedben fizikailag is megpihenhetünk, de szeretnénk minden-
képpen lélekben. Kérünk, hogy most is szólj hozzánk igéd által, hadd lehessen az is-
merős történet is új üzenetté, Szentlelked munkálja ezt, kérünk.

Ámen.

Igehirdetés

Dávid Góliát ellen vívott harca is része annak az üdvtörténeti eseménysorozat-
nak, amely során Isten a szíve szerinti királyt odaadja népének. Ezekben az ígerészek-
ben az ő gondviselő tervének a megvalósulása van előttünk, ahogyan a választott kirá-
lyát majd trónra ülteti. Emlékszünk, mivel Saul engedetlen volt és nem akarta átadni
a királyságot, amit Isten elvett tőle, ezért nem lehetett még nyílt a királyválasztás,
csak Saul halála után választják meg Izrael fiai Dávidot és ültetik a trónra (2Sám 5).
Itt még csak titokban lett kiválasztva, de a háttérben Isten már akkor is munkálkodik,
amikor Saul még mindennek nagyon ellene van, Dávidnak viszont valamilyen módon
emberi szinten ismertté kellett válni. Ennek a folyamatát mutatja be az 1Sám 17. Dá-
vid és Góliát harcát.

Miről lesz ismertté az Úr által választott király Izrael számára és Saulnak? Ho-
gyan lesz ismertté ez a fiatal ember, az Úr engedelmes szolgája, aki a juhok pásztora
és a Góliát elleni harcát is úgy végzi, mintha pásztor lenne és vigyáz a nyájra?

Az első gondolat tehát, hogy az Úr választott királya, aki aztán mindenki előtt
ismertté lesz, nemcsak Sámuel családjá előtt, amikor titokban fölkenték, nemcsak
király, hanem pásztor király. A 16. részből tudjuk meg, hogy Isten a juhok mellől hív-
ta el. Az Úr választásánál, amikor elhívta, azon volt a hangsúly, hogy azok a belső
értékek jellemezzék a választott királyt, amelyek a nyájat legeltető pásztor személyi-
ségének a jellemzői. A 2Sám 5-ben a nép maga is erről tesz hitvallást, hogy ők tud-
ják, hogy őt választotta az Úr, hogy legeltesse népét, azaz őket. A 78. Zsoltárban pe-
dig költői módon mondja el a zsoltáros Dáviddal kapcsolatban: „És kiválasztá Dávi-
dot, az ő szolgáját és elhozta őt a juhok aklaiból. A szoptató juhok mellől hozá el őt,
hogy legeltesse Jákóbot, az ő népét, és Izráelt, az ő örökségét. És legelteté őket szí-
vének tökéletessége szerint, és vezeté őket bölcs kezeivel.” Azaz Dávid, Saullal ellen-
tétben, úgy volt pásztor király, hogy a szó legteljesebb értelmében megélte később is
ezeket a lelki értékeket. Amikor vétkeznek, súlyos bűnt követ el Betsabéval és annak
férje, Uriás megölésével, akkor is helyre áll az élete, bűnbánatot tart és Isten később
– ahogy a Zsoltár is írja – úgy tekint rá, mint akinek tökéletes a szíve. Ez azért fon-
tos, hogy a pásztor király már Dávid személyében megadatott Isten népének, mert
ebben is Dávid az Úr Jézusnak lett az előképe. Nem csupán őse, hanem, mint pász-
tor király mutatott előre arra a királyra, aki magáról mondta, hogy a Jó pásztor. Az
énekben is ezt énekeltek, hogy az Úr a mi Jó pásztorunk.

A Jeremiás könyve 23. részében nem rég olvashattuk és az Ezékiel könyve 34.
részében, hogy látszik, hogy a messiási ígéretek beteljesedéseképpen pásztor lesz majd
az a szabadító, aki eljön, és az Úr Jézus személyében ez beteljesedett.

Dávid személyében is Isten az ő népének pásztor királyt adott tehát. Ez a szó leg-szorosabb értelmében is megvalósult. Ennek a pásztor fiúnak azonban még oda kell kerülnie a trónra. Ennek a munkának a részeként Isten gondviselő terve látszik már abban a történeti mozzanatban is, ahogyan Saul udvarába kerül – még mindig az ige 16. részénél vagyunk. A 19. versben olvassuk, hogy Saul rossz állapotban van, hiszen elhagyta az Úr Lelke és az egyik szolgája, Saulnak azt javasolja, hogy hárfázni kellene, hátha megnyugszik a lelke, és azt mondja, ismer valakit Isai fiai közül, aki pásztor, a mezőn dolgozik, katonának is nagyon megfelelne, vitéz ember, hős és nagyon szépen hárfázik, lantozik. Akkor Saul elhívja Dávidot Isaitól, az apjától és megtudjuk, hogy megkedveli és Dávid ott van Saul udvarában.

Azért ismerték föl és el Saul szolgálai, mert pásztorként élt a mezőn, végezte a hétköznapi pásztor munka minden feladatát, közben zenélt – a Zsoltárok könyvéből is tudjuk, hogy milyen gyönyörű költeményeket írt –, és mivel a helyén volt, így Saul udvarába kerülhetett.

A legfőbb jellemzőjét a szolga így fogalmazta meg: „az Úr vele van”. Azért volt ilyen Dávid, mert az Úr vele volt. József történetében is ugyanezt a kifejezést találjuk és éppen akkor, amikor József élete még nem a csúcson volt, hanem nagy mélységben, a börtön legsanyarúbb körülményei közepette is azt írja róla a történetben a szentíró, Mózes, hogy az Úr Józseffel volt. Ezért József a börtönben is élte azt az életet, ami sanyarú volt, de Isten mégis használhatta őt, mert vele volt. Aztán József a fáraó második embere lett.

Dávid kezdett már ismertté lenni, mindenki tudja, hogy Saul királynak kedvenc szolgálója, lelki gondozója, aki még a zenéjével is megnyugtatja a néha nagy lelki mélységben szenvedő uralkodót. De Dávid még mindig nem a trónon ül, csak Isten készíti a trónra kerülését.

S itt vagyunk a Góliát történetnél és kiderül, hogy Dávidnak még a trón közeléből is el kell kerülnie, visszakerül a juhok mellé. Ebből a történetből derül ki viszont, hogy a Góliát elleni harcában Dávid, mint pásztor király hatalmas győzelmet arat, mert a harcban és a harc előtt is úgy viselkedik, mintha pásztor lenne.

A 17. rész első 11 versében vezeti föl Góliát személyét és a filiszteusok támadását. A filiszteusok szemben vannak Izraellel, Góliát szemben áll Saullal is. Szomorú azt olvasni, hogy amikor Saul és egész Izrael meghallotta a filiszteusnak ezt a beszédét, megrettentek és igen féltek. Saul sem volt kisméretű ember. Góliát kb. 3 méter magas lehetett, az általa viselt páncél 72 kg súlyú volt és a dárdája végén a hegy 8 kg súlyú. Ez mind azt érzékelteti, hogy emberileg esélye sem volt senkinek sem Saul és a hadsereg szempontjából. Ezt ők érzik is és Saul viselkedése jól érzékelteti, hogy már nincs vele az Úr Lelke. Mivel elhagyta az Úr Lelke, ezért Saul is retteg és fél és ez a félelem ráragadt a katonáira is.

Érdekes, hogy Jónathán sem mert szembeszállni a filiszteussal. Természetesen ehhez ott kellett neki lennie az apja mellett ebben az igen súlyos helyzetben, hiszen már 40 napja retteg Izrael és a királya. Jonathán a korábbi részek leírása szerint ki merte mondani, hogy az Úr előtt nincs akadály, hogy sok vagy kevés által szerezzen szabadulást. Itt azt látjuk, hogy se Saul, se senki más a hadseregből nem meri hinni ezt az igazságot sem.

A 12. verstől kezdve már úgy kezdi leírni a Góliát történetét, hogy mostmár Dávid is ott van a színtéren: „És Dávid Júda városából, Betlehemből való amaz efratita embernek volt a fia, akit Isainak hívtak, akinek nyolc fia volt és ez a férfi Saul idejé-

ben vén ember volt, emberek közt korban előre haladt.” Úgy vezeti föl a történetet, mint hogyha korábban már nem olvastunk volna erről a fiatal emberről.

Az Ószövetségben máshol is előfordul ilyen, hogy egy-egy hithősnek az életéről olvasunk az egyik részben és néhány résszel később ismét ki akarja emelni, hogy ki az a hithős, az ő személyét, és ezért olyan információkat közöl a szentíró újra, ami kiemeli, hogy tulajdonképpen kiról van szó.

Ezt azért érzem fontosnak, mert nemcsak a Dávid tettét akarja ez a történet kiemelni, hanem az ő egész lényét, az ő személyiségét. Ő már királya az Úr népének, hiszen Isten föltekente őt, de még úgy kell viselkednie, mintha csak pásztor lenne, de éppen így végzi mindazt, amit neki el kell végeznie. A lényeg, hogy fölvezeti Dávid személyét és amit megtudunk róla fontos igazság, a három bátyja mehetett harcolni, ő pedig mehetett vissza, az atyja juhait őrizni.

Dávid és Góliát története úgy indul, hogy említi Dávid pásztor voltát és aztán tulajdonképpen a történetben végig ott van előttünk a nyáj mellett vigyázó, szolgáló pásztornak a sokféle jellemzője. Amikor a bátyja nagyon keményen megszólja, bántja őt, még akkor is azt említi, hogy kire hagyta atyám néhány juhát. Majd, amikor Dávid Saullal beszélget és elmondja, miért biztos a győzelemben, akkor is arról tett bizonyosságot, hogy pásztorként mi mindent tapasztalt már Istenével kapcsolatban. Még a harci módja is, ahogy a filisztussal harcol, az is a pásztorra jellemző, vitte magával a botját, ezért a filiszteus Góliát gúnyolja is őt és amikor a parittyáját használja, az is akkor a pásztorok természetes fegyvere volt.

Dávid az egész történetben úgy van jelen, mint pásztor, ez a hős fiatalember úgy viselkedik, mintha nem is a harctéren lenne, emberileg lehetetlen ellenféllel harcolna, hanem ott lenne a juhok között és azokért harcolna, ez esetben most a szó lelki értelmében is Isten népének nyájáért. Amikor ezután a győzelme után ismertté válik, akkor mindenki úgy emlékszik rá, mint az Isai azon fiára, aki pásztor volt és az Úr úgy választotta őt királynak, hogy majd azután legeltetni fogja az ő népét. (2Sám 5).

Dávid ismertté lett, mert győzött Góliát ellen. Majd Saul is irigyévé válik és meg akarja ölni, üldözi őt.

Személyes üzenet ebben, hogy a Góliát elleni harc mindenképpen rendkívüli helyzet volt Dávid számára. Pásztorként harcolt az oroszlánokkal, a medvékkel, de a Góliát elleni harca rendkívüli volt, azért is, mert Isten ezt a harcot is arra használta fel, hogy majd Dávid a trónra üljön egyszer. A lelki üzenetben nekünk nem ilyen Góliátokkal szemben kell harcolni, nem embereket kell megölni, de nekünk is lehetnek rendkívüli helyzeteink, ahol a szó lelki értelmében harcolunk, és nem hétköznapi harcról van szó.

Nézzük meg most Dávid harcának különböző lelki jellemzőit. Az első, hogy Dávid, mint pásztor alázatos. Az a megjegyzés, hogy a bátyjai mehetek harcolni a királlyal a háborúba, önmagában azt jelzi, hogy noha Dávid Saul fegyverhordozója is lett, nem ment harcba. Mivel ő volt a legkisebb gyermek, neki kellett visszamenni a családi vagyont őrizni, vissza kellett mennie a juhokhoz. A bátyja megjegyzése ezt jól érzékelteti. Mi, akik itt vagyunk, hogy harcoljunk – az más kérdés, hogy ez a bátya is félt a filiszteustól –, de amikor Dávidra nézett, nem véletlenül megszólta a kisöccsét. A bátyjai harcolhatnak az Úr népéért, annak felkent királyáért, Saulért, neki meg vissza kell mennie Betlehembe a juhokat őrizni.

Ez azért lehetett nehéz számára, mert már ott volt a király udvarában és tudjuk Dávidról, hogy ő valóban vitéz ember volt. Dávid lelke azért izzott, hogy ha kell, az

Úrért harcoljon, de alázattal el kellett fogadnia ezt a fajta hátra tételt. A király mellett már magasabb rangú szolgálatot kapott, a trón közelében, és vissza kellett mennie korábbi körülményei közé, mely körülmények mindenképpen megalázóak lehettek.

Vajon hívó emberként hogyan érezném magam, hogyha mellőznének, vagy visszaléptetnének egy bizonyos helyzetbe, egy bizonyos szolgálatba? Mert ha valamit nem kapunk meg, az nem fáj annyira, mintha valahonnan vissza kell lépni, annak elviseléséhez nagyon nagy alázatra van szükség. A hívó ember, Isten népe régi természete nem az alázatot szereti, nem a Juh melletti szolgálatot szereti. Jézus mellett is a tanítványok szinte veszekednek azon, hogy vajon ki a nagyobb. Amikor Jakab és János, az édesanyjukkal együtt Jézustól kérik, hogy majd hadd üljenek mellette jobb és bal kéz felől a dicsőségben, akkor a többiekről olvassuk, hogy elkezdtek haragudni erre a két tanítványra. A többiek sem szerettek volna kimaradni ebből a nagy jóból. Jézus ott mondja el, hogy ő maga is olyan valaki, aki nem azért jött, hogy első legyen, hogy uralkodjon, „mert az Embernek fia sem azért jött, hogy neki szolgáljanak, hanem hogy ő szolgáljon”.

Dávidnak az alázata, hogy nyugodtan megy haza, az édesapai házhoz, végezni azt a feladatot, amit parancsképpen kapott. Az alázata mellett ott van a szelídsége. Ez abban a mozzanatban látható, ahogyan szelíden szól az őt vádoló, őt sértő legidősebb bátyjának. Ne feledjük el, hogy Eliáb jól tudta, hogy Dávid Izrael választott királya, hiszen a családban mindenki számára világossá lett, hogy Isai családjában melyik gyermek az Úr választottja. A legidősebb báty nem lehetett király, mert a lelke nem olyan volt, mint amit az Úr választott volna, igazságtalanul bántja az Úr felkentjét. A héber szöveg jelentését nem egyszerű visszaadni; azon van a hangsúly, hogy Dávid annyit mond, hogy én itt csak beszélgetek, miért vádolsz azzal, amit mondtál. Dávid szelíden válaszol, csendben marad, nem kezd vitázni a bátyjával, hanem tovább kérdez, mert úgy érzi, hogy valamit tennie kell és így kerül oda Saulhoz. Fontos, hogy az ő szelídsége a bátyja iránt még a kényes helyzetben is megmutatkozott.

Amikor Mózes 40 évesen még nem volt alkalmas, épp a szelídség hiánya miatt, az Úr népe megszabadítására, Isten őt is a juhok mellé rendeli és a pásztorkodás hétköznapi körülményei között szelíddé formálja az életét. Amikor a pusztai vándorlás egy kényes helyzetében kijönnek, a Szentírás azt írja róla, hogy nem volt nála szelídebb ember abban az időben (4Móz 12,3). Mózeset is a testvérei szólják meg, vádolják, irigységből. Dávid tizenéves, Mózes 80 éves. Úgy látjuk, Dávid hamarabb megtanulta a szelídséget.

Nem tudom, hova tartozónak soroljuk magunkat, a fiatalok, vagy az idősebbek közé, Mózes és Dávid is a juhok mellett, a pásztorkodás feladatai közepette tanulta meg a szelídséget. Ha végig gondoljuk, hogy a nyáj őrzésénél és a juhok mellett a fizikai és lelki feladatoknál mik jellemezték az ókori pásztorokat, akkor nem kell azon csodálkozni, hogyha hűséges, istenfélő pásztor akart lenni valaki a hivatásában, akkor szelídek kellett lennie, mert a juhok a szelídséget segítik a pásztor életében. A juhok ugyanis olyan állatnak tűnnek, mintha mindenben engedelmeskednének, de tudnak bonyodalmat okozni. Gondoljunk arra, amit Jézus mondott, hogy amikor valamelyik juha elvész, akkor mit kell a jó pásztornak tennie érte.

A szó lelki értelmében is a szelídség nagyon fontos jellemzője kell legyen a pásztornak. Jézus azt mondta, tanuljátok meg tőlem, hogy én szelíd és alázatos szívű vagyok és nyugalmat találtok lelkeiteknek. Jézus maga is az alázat és a szelídség iskolá-

jában tanult. Ő kisgyermekkorában ezt a családban kellett megélnie, de mindenképpen az Atyával való kapcsolatában is. Volt, amikor Jézust is nagyon keményen megvádolták, még a szülei is 12 éves korában. Utána az ellenségei sokszor. Jézus, ha kellett tudott kemény is lenni, kemény volt a szeretete, de a szelídsége és az alázata mindig megmaradt.

Az alázat és a szelídség Dávid lelki értékei között jelentette az engedelmességet is. Itt megint azon van a hangsúly, hogy ebben a hőstörténetben úgy kezdődik Dávid bemutatása, hogy ki az apja, kik a testvérei, akik milyen magasztos feladatot végezhetnek, ugyanakkor ő az, aki csak az apja juhait őrizheti Betlehemben.

Éppen abban a helyzetben, amikor fontos lenne, hogy legyen egy hithős, mert Saul és a katonák rettegnek és félnek. De kiderül, hogy az isteni gondoskodás, gondviselés Dávidot elvezeti a harctérre, oda, ahol meghallhatja Góliát hangját. Sajnos az új fordítású Bibliából ismét elmaradt itt az ímé szó. A 23. versben a Károli fordítás szerint így olvassuk: „és míg ő beszélt velük, ímé a bajnok férfi, a Góliát nevű filiszteus, aki Gátból való volt, előjött a filiszteusok csatarendjei közül, és most is hasonlóképpen beszélt és meghallotta ezt Dávid.”

Az „és míg ő beszélt velük” arra utal, ami a feladata volt. Hazament juhokat őrizni és a táborba még mindig nem azért ment, hogy ő is harcoljon, hanem azért, hogy hírt vigyen az édesapjának a három bátyjáról. Vigyen nekik ennivalót, szolgálja őket és azután hazamenve szolgáljon megint az apjának, hozva a hírt a bátyjairól, arra nézve, hogy jól vannak.

Miközben Dávid engedelmeskedik ennek az atyai parancsnak, feladatnak, amíg beszélt a bátyjaival, ímé a bajnok férfi megjelent. Látszik az ímé szó hangsúlyából, hogy a történet itt kezd izgalmassá válni, itt jön az, ami igazán fontos, mert ez a Góliát nevű filiszteus katona már 40 napja megjelent és mindenki rettegett, de azt olvassuk, hogy Dávid meghallotta azt, ami szokásosan történhetett, mert engedelmesen ott volt éppen azon a helyen.

Ezután Dávid elkezd engedelmeskedni Istennek, engedelmes a királynak, amikor Saul király engedi neki, hogy harcoljon a filiszteus ellen. Így aratja a győzelmet. De az engedelmissége otthon kezdődött a hétköznapiak során, még a hőstörténet részeként is egyszerűen engedelmeskedik, mint pásztorfiú, mint testvér, a bátyjainak, az apjának, a királynak és végül az Úr eszköze lesz.

Dávid csak azért győzhetett Góliát felett, mert engedelmes volt az Úrnak, de ez az engedelmisség a hétköznapiakban kezdődött és a hőstörténetben is folytatódott természetesen.

Számomra ez volt az egyik legfontosabb üzenet, az adventi időszakban is, amikor valamilyen szinten az ünnepekre készülünk az Úr Jézus születésére emlékezve. De ha arra gondolunk, hogy ünnep, amikor várjuk az Urat vissza, amikor dicsőséges lesz ez az ünnep, de eközben hétköznapiak telnek. Az advent a hétköznapiak ünnepé válását jelenti.

Dávid esetében a hétköznapi a pásztorokodás és az édesapjának való engedelmisség volt alázattal és szelídséggel és közben Isten eszköze volt. Isten így készítette őt, hogy majd trónra kerüljön. Ha Dávid nem engedelmeskedett volna az édesapjának, nem megy el, amikor az a testvéreihez küldi, akkor nincs ott a történetben. De az egész történetleírásból látszik, hogy Dávid csendben végzi a maga feladatát és amikor neki kell döntést hozni, akkor sem magától indul el, hanem a királytól kell az engedélyt megkapnia és ezután harcol. Ne feledjük el, hogy a tét nem volt kicsi, ha

nem győz Dávid, akkor Izrael királya és a hadsereg a filiszteusok fennhatósága alá kerül. Nem volt mindegy, hogy Dávid minden tekintetben engedelmeskedik-e az Úrnak és az Úr népe akkori hivatalos királyának.

Az engedelmisségében benne van természetesen az Úrba vetett bizalma – és ez a legfontosabb. Bizonyságtételéből többször is kiderül, hogy mennyire bízik Istenben. Ez a bizalma nem akkor kezdődött, amikor Góliáttal kellett szembeállnia, hanem már otthon a juhok mellett. Bízunk Istenben, bátor és bizonyságot tesz arról, hogy ki az ő Ura. Ezt mondta Dávid: „Pásztor volt a te szolgád atyja juhainál és ha jött egy oroszlán vagy medve, és elragadott egy bárányt a nyájából, utánamentem, leterítettem, és kiragadtam a szájából. Ha pedig ellenem támadt, megragadtam a szakállánál fogva, leterítettem, és megöltem. Leterítette a te szolgád az oroszlánt is, a medvét is: így jár majd ez a körülmetéletlen filiszteus is, mint azok közül bármelyik, mivel csúfolta az élő Isten seregét. Az Úr, aki megszabadított engem az oroszlán és a medve kezéből, meg fog szabadítani engem a filiszteusnak kezéből is.”

Dávid számára bármilyen nagyméretű volt Góliát, ő úgy látta, mintha egy medve, vagy egy oroszlán lenne. Dávid számára ez a hivatásából következett, neki ez kötelezettsége volt, mint pásztornak, aki a hétköznapi munkáját is azzal a felelősséggel végzi, hogy felelős a családért, az Úr népe családjáért és a juhokért is. Nem volt mindegy, hogy egy-egy juh – amit az apja áldozati állatként kinézett – ott van-e a nyájban, vagy már elvihette az oroszlán vagy a medve. Dávid bizalma, bátorsága, nagyon jól látszik a bizonyságtételéből, abban rejlett, hogy tudta kicsoda az Úr és mi mindent tapasztalt a hétköznapiak során pásztorként az Úr szabadításából.

Neki kellett harcolnia a medve és az oroszlán ellen, sokszor volt életveszélyben, de vállalta, a juhokért kész volt akár az életét is feláldozni. Itt mindenképpen meg kell említeni, hogy Jézus fel is áldozta az életét az övéiért, a Jó pásztor életét adta a juhokért. Dávid is kész lett volna az életét adni akármelyik juháért, de Isten megszabadította őt, megtartotta az életét. Ezért számára a rendkívüli helyzet nem is rendkívüli. Számunkra is csak azért rendkívüli, mert azt olvassuk, hogy Saul és az összes katona fél és retteg és van egy fiatal pásztor fiú, aki még nem katona, noha az életét ismerve az is lehetne, de ő a helyén van én mintha egy hétköznapi eseményen venne részt, amikor nem a juhokat, hanem Izrael népét, a katonákat kell megmenteni egy olyan ellenségtől, mintha oroszlán, vagy medve lenne.

Sosem riadt meg az oroszlán vagy a medve látványától, mindig látta – jelképesen szólva – mögöttük az Urat. Mindig tudta, hogy az Úr vele van. Amikor Góliát felé is megrendítette a parittyát – a kis kövekkel pásztor fegyverét – tudta, hogy az Úr megszabadít. Ezért hangsúlyos számomra, hogy a helyzet rendkívüli, de az Úrba vetett bizalom ugyanaz a természetes hitélet, ami jellemezte Dávidot. Erről tett bizonyságot már akkor is, amikor még nem harcolta meg a harcát.

Isten igéjén keresztül az ő Lelke azt kérdezi, hogyha számunkra a góliátok elleni harcról van szó, a szó lelki értelmében, akkor azok mennyire rendkívüli helyzetek azok, ha igaz az, hogy az Úr az Úr ma is. A rendkívüli helyzetek ma is azon múlnak, hogy a nem rendkívüli hétköznapiakban hogyan éljük meg az Úrba vetett bizalmunkat, az alázatot, szelídséget és az engedelmisséget.

Néhány példát szeretnék megemlíteni. Mostanában több olyan fiatal is van, akinek a rendkívüli helyzete az, hogy elvesztették a munkájukat, vagy megszerezték a diplomájukat és még mindig nem tudtak munkához jutni. Másnak az a rendkívüli helyzete, hogy van munkájuk, nem kevés, nagyon nehéz és úgy érzik, hogy nem bír-

ják. Rendkívüli helyzet lehet az is, amikor különösen súlyos betegség terhel meg, vagy amikor a kísértő különösen keményen támad. De rendkívüli helyzet az is, amikor még nincs szabadítás, várni kell az Úr szabadítására, nem kis dologban, lehetetlen helyzetben. Amikor mindenki más fél és retteg és legszívesebben én is azt teném és mégis várok az Úrra, mert tudom, hogy ő kicsoda és megbízható.

A rendkívüli helyzetekben is az a kérdés, hogy az alázat és a szelídség iskolájában megtanultuk-e már azt az engedelmisséget, amit az Úr így mond: „Hívj segítségül a nyomorúság idején, én megszabadítlak téged, te pedig dicsőítesz engem.” A hétköznapiak az oroszlánok és medvék elleni lelki harcok ideje a hitéletünkben, ha eközben megéljük az Úrnak való engedelmisséget, az Úr szabadítását, akkor a hétköznapioknál még keményebb rendkívüli támadások, nehézségek közepette is győztesen meg tudjuk harcolni, Dávidhoz hasonlóan, az Úr harcát.

Ezért bátorít bennünket Isten igéje, merjünk bízni az Úrban és mint Dávid, aki pásztorként élte az életét és majd pásztor király lett, legyünk engedelmesek alázattal és szelídséggel és éljük meg azt, amit Dávid is megélt, de még dicsőségesebben a mi Urunk, az Úr Jézus.

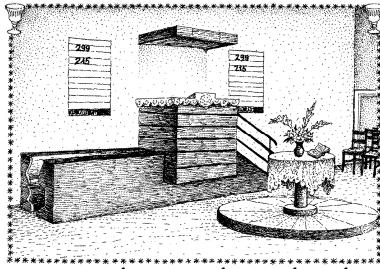
Imádkozzunk!

Magasztalunk azért mennyei Atyánk, hogy az Úr Jézus a kereszthalálig engedelmes volt neked. Köszönjük, hogy ő teljes mértékben megalázta magát te előtted. Imádunk az ő szelídségéért, az ő szabadításáért. Köszönjük, hogy az ókori történetben is az ő személye lehetett most előttünk. Áldunk azért Urunk, hogy te akkor sem hagytad el népedet, odarendelted szolgálodat szabadításra. Arra szeretnénk kérni, hogy merjünk Dávidhoz, de még inkább az Úr Jézushoz hasonlítva bízni benned. Urunk szeretnénk megköszönni, hogyha a hétköznapijaink mostanában könnyűek, nincsenek komolyabb lelki harcaink, élhetünk csendben. Köszönjük, ha minden ünnepélyes számunkra. Ha mégis lenne teher, akárha rendkívüli helyzet, hadd merjünk mi is bízni benned és úgy megharcolni a győzelmet. Köszönjük neked Urunk, hogy te mindig nagyobb vagy a minket ért támadásoknál, köszönjük, hogy a góliátok sem lehetnek akadály.

Arra kérünk, segíts nekünk a hétköznapiokban megélni azokat a győzelmeket, amiket Dávid életében is láthatók voltak. Add, hogy merjünk bátorítani is egymást, add, hogy amikor látjuk a lelki testvéreink elesettségét, félelmét, merjünk odaállni, rád mutatni. Köszönjük mennyei Atyánk, hogy az Úr Jézus győzelme biztos. Köszönjük, hogyha a dolgaink nem úgy történnek ahogy mi szeretnénk, de te akkor is tudod, hogy mit miért teszel. Segítség várni rád Urunk.

Kérünk téged, könyörülj meg népünkön, adj a mi népünknek hozzád térést. Amikor majd többen mennek az ünnepek alatt templomba, azok is, akik máskor nem járnak, hadd szóljon a te igéd erővel és hatalommal minden szószékről. Könyörülj meg népünk vezetőin is, add hogy ők is pásztor vezetők legyenek, legyen az ő szívükben is alázat és szelídség, legyenek ők is a te eszközeid. Kérünk, hogy mi is a magunk helyén lehessünk eszközeid, ha felelős beosztásban vagyunk, akkor ott, ha szolgálatban, akkor abban élhessük meg az engedelmisséget alázattal és szelíden. Az Úr Jézus érdeméért hallgass meg imádságunkat.

Ámen.

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK

Pasarét, 2011. december 15.
(csütörtök)

Földvári Tibor

A PÁSZTORKIRÁLY

Alapige: 1Sám 17,12-23; 32-37

Dávid annak az efrátai embernek volt a fia a júdai Betlehemből, akinek Isai volt a neve, és nyolc fia volt. Ez az ember Saul idejében már öreg volt ahhoz, hogy bevonuljon a férfiakkal. De Isai három nagyobbik fia hadba vonult Saullal. Annak a három fiának, akik hadba vonultak, ez volt a neve: az elsőszülötté Eliáb, a másodiké Abinádáb, a harmadiké pedig Sammá. Dávid volt a legkisebb. A három nagyobb elment Saullal. Dávid el-ement Saulhoz, de visszatért, hogy apjának juhait legeltesse Betlehemben. A filiszteus pedig megjelent reggelenként és esténként, és kiállt negyven napon át. Egyszer ezt mondta Isai a fiának, Dávidnak: Vidd el testvéreidnek ezt a véka pörkölt gabonát meg ezt a tíz kenyeret, és szaladj el a táborba testvéreidhez. Ezt a tíz sajtot pedig vidd el az ezredesnek, és tudd meg, hogy jól vannak-e a testvéreid, és hozz tőlük valami jelet. Az Élá-völgyben vannak ők, ahol Saul és az izráeli férfiak harcban állnak a filiszteusokkal. Felkelt tehát Dávid korán reggel, rábízta a nyáját egy bojtárra, felszedelőzködött, és elment, ahogyan Isai parancsolta neki. Amikor eljutott a szekértáborig, éppen akkor fejlődött csatarendbe a sereg harci zaj közepette. Csatarendbe állt Izráel is, meg a filiszteusok is: egyik csatasor a másikkal szemben. Dávid rábízta holmiját arra, aki a főszerelést őrizte, és a csatasor felé futott. Odaérve megkérdezte bátyjait, hogy jól vannak-e. És miközben beszélgetett velük, előállt a filiszteusok csatasorából a Gátból való harcos, a Góliát nevű filiszteus, és most is ugyanúgy beszélt, Dávid pedig meghallotta.

Dávid ezt mondta Saulnak: Senki se csüggedjen el emiatt, elmegy a te szolgád, és megvív ezzel a filiszteussal. De Saul ezt mondta Dávidnak: Nem mehetsz el, hogy megvívj ezzel a filiszteussal, mert még fiatal vagy, ő pedig harcedzett férfi fiatal korára óta. Dávid azonban így felelt Saulnak: Pásztor volt a te szolgád apja juhai mellett, és ha jött egy oroszlán vagy medve, és elragadott egy bárányt a nyájából, utánamentem, leterítettem, és kiragadtam a szájából. Ha pedig ellenem támadt, megragadtam a szakállánál fogva, leterítettem, és megöltem. Leterítette a te szolgád az oroszlánt is, a medvét is: így jár majd ez a körülmételetlen filiszteus is, mint azok közül bármelyik, mivel csúfolta az élő Isten seregét. Saul így felelt Dávidnak: Menj el, az Úr legyen veled!

Imádkozzunk!

Magasztalunk mennyei Atyánk, hogy adventben különösképpen is emlékezhetünk az Úr Jézus eljövetelére és köszönjük, hogy ebben a várakozásban élve készen

A PÁSZTORKIRÁLY

lehetünk. Áldunk, hogy most arról énekelhettünk, hogyha nekünk kell előbb elmen-
ni, akkor pedig az Úr Jézus vár ránk. Köszönjük Urunk, hogy akkor is boldogok le-
hetünk, amikor terhek és nehézségek vannak az életünkben. Szeretnénk arra kérni,
hogy a Karácsonyt megelőző időszak sok feladata, sok-sok munka mellett hadd tud-
junk igazán a hétköznapokban is úgy csendben lenni, tudjunk rád figyelni és hadd
tudjuk így végezni a munkánkat is másképpen, még nagyobb örömmel. Köszönjük
Urunk, hogy a te jelenlétedben fizikailag is megpihenhetünk, de szeretnénk minden-
képpen lélekben. Kérünk, hogy most is szólj hozzánk igéd által, hadd lehessen az is-
merős történet is új üzenetté, Szentlelked munkálja ezt, kérünk.

Ámen.

Igehirdetés

Dávid Góliát ellen vívott harca is része annak az üdvtörténeti eseménysorozat-
nak, amely során Isten a szíve szerinti királyt odaadja népének. Ezekben az ígerészek-
ben az ő gondviselő tervének a megvalósulása van előttünk, ahogyan a választott kirá-
lyát majd trónra ülteti. Emlékszünk, mivel Saul engedetlen volt és nem akarta átadni
a királyságot, amit Isten elvett tőle, ezért nem lehetett még nyílt a királyválasztás,
csak Saul halála után választják meg Izrael fiai Dávidot és ültetik a trónra (2Sám 5).
Itt még csak titokban lett kiválasztva, de a háttérben Isten már akkor is munkálkodik,
amikor Saul még mindennek nagyon ellene van, Dávidnak viszont valamilyen módon
emberi szinten ismertté kellett válni. Ennek a folyamatát mutatja be az 1Sám 17. Dá-
vid és Góliát harcát.

Miről lesz ismertté az Úr által választott király Izrael számára és Saulnak? Ho-
gyan lesz ismertté ez a fiatal ember, az Úr engedelmes szolgája, aki a juhok pásztora
és a Góliát elleni harcát is úgy végzi, mintha pásztor lenne és vigyáz a nyájra?

Az első gondolat tehát, hogy az Úr választott királya, aki aztán mindenki előtt
ismertté lesz, nemcsak Sámuel családjá előtt, amikor titokban fölkenték, nemcsak
király, hanem pásztor király. A 16. részből tudjuk meg, hogy Isten a juhok mellől hív-
ta el. Az Úr választásánál, amikor elhívta, azon volt a hangsúly, hogy azok a belső
értékek jellemezzék a választott királyt, amelyek a nyájat legeltető pásztor személyi-
ségének a jellemzői. A 2Sám 5-ben a nép maga is erről tesz hitvallást, hogy ők tud-
ják, hogy őt választotta az Úr, hogy legeltesse népét, azaz őket. A 78. Zsoltárban pe-
dig költői módon mondja el a zsoltáros Dáviddal kapcsolatban: „És kiválasztá Dávi-
dot, az ő szolgáját és elhozta őt a juhok aklaiból. A szoptató juhok mellől hozá el őt,
hogy legeltesse Jákóbot, az ő népét, és Izráelt, az ő örökségét. És legelteté őket szí-
vének tökéletessége szerint, és vezeté őket bölcs kezeivel.” Azaz Dávid, Saullal ellen-
tétben, úgy volt pásztor király, hogy a szó legteljesebb értelmében megélte később is
ezeket a lelki értékeket. Amikor vétkeznek, súlyos bűnt követ el Betsabéval és annak
férje, Uriás megölésével, akkor is helyre áll az élete, bűnbánatot tart és Isten később
– ahogy a Zsoltár is írja – úgy tekint rá, mint akinek tökéletes a szíve. Ez azért fon-
tos, hogy a pásztor király már Dávid személyében megadatott Isten népének, mert
ebben is Dávid az Úr Jézusnak lett az előképe. Nem csupán őse, hanem, mint pász-
tor király mutatott előre arra a királyra, aki magáról mondta, hogy a Jó pásztor. Az
énekben is ezt énekeltek, hogy az Úr a mi Jó pásztorunk.

A Jeremiás könyve 23. részében nem rég olvashattuk és az Ezékiel könyve 34.
részében, hogy látszik, hogy a messiási ígéretek beteljesedéseképpen pásztor lesz majd
az a szabadító, aki eljön, és az Úr Jézus személyében ez beteljesedett.

Dávid személyében is Isten az ő népének pásztor királyt adott tehát. Ez a szó leg-szorosabb értelmében is megvalósult. Ennek a pásztor fiúnak azonban még oda kell kerülnie a trónra. Ennek a munkának a részeként Isten gondviselő terve látszik már abban a történeti mozzanatban is, ahogyan Saul udvarába kerül – még mindig az ige 16. részénél vagyunk. A 19. versben olvassuk, hogy Saul rossz állapotban van, hiszen elhagyta az Úr Lelke és az egyik szolgája, Saulnak azt javasolja, hogy hárfázni kellene, hátha megnyugszik a lelke, és azt mondja, ismer valakit Isai fiai közül, aki pásztor, a mezőn dolgozik, katonának is nagyon megfelelne, vitéz ember, hős és nagyon szépen hárfázik, lantozik. Akkor Saul elhívja Dávidot Isaitól, az apjától és megtudjuk, hogy megkedveli és Dávid ott van Saul udvarában.

Azért ismerték föl és el Saul szolgálói, mert pásztorként élt a mezőn, végezte a hétköznapi pásztor munka minden feladatát, közben zenélt – a Zsoltárok könyvéből is tudjuk, hogy milyen gyönyörű költeményeket írt –, és mivel a helyén volt, így Saul udvarába kerülhetett.

A legfőbb jellemzőjét a szolga így fogalmazta meg: „az Úr vele van”. Azért volt ilyen Dávid, mert az Úr vele volt. József történetében is ugyanezt a kifejezést találjuk és éppen akkor, amikor József élete még nem a csúcson volt, hanem nagy mélységben, a börtön legsanyarúbb körülményei közepette is azt írja róla a történetben a szentíró, Mózes, hogy az Úr Józseffel volt. Ezért József a börtönben is élte azt az életet, ami sanyarú volt, de Isten mégis használhatta őt, mert vele volt. Aztán József a fáraó második embere lett.

Dávid kezdett már ismertté lenni, mindenki tudja, hogy Saul királynak kedvenc szolgálója, lelki gondozója, aki még a zenéjével is megnyugtatja a néha nagy lelki mélységben szenvedő uralkodót. De Dávid még mindig nem a trónon ül, csak Isten készíti a trónra kerülését.

S itt vagyunk a Góliát történetnél és kiderül, hogy Dávidnak még a trón közeléből is el kell kerülnie, visszakerül a juhok mellé. Ebből a történetből derül ki viszont, hogy a Góliát elleni harcában Dávid, mint pásztor király hatalmas győzelmet arat, mert a harcban és a harc előtt is úgy viselkedik, mintha pásztor lenne.

A 17. rész első 11 versében vezeti föl Góliát személyét és a filiszteusok támadását. A filiszteusok szemben vannak Izraellel, Góliát szemben áll Saullal is. Szomorú azt olvasni, hogy amikor Saul és egész Izrael meghallotta a filiszteusnak ezt a beszédét, megrettentek és igen féltek. Saul sem volt kisméretű ember. Góliát kb. 3 méter magas lehetett, az általa viselt páncél 72 kg súlyú volt és a dárdája végén a hegy 8 kg súlyú. Ez mind azt érzékelteti, hogy emberileg esélye sem volt senkinek sem Saul és a hadsereg szempontjából. Ezt ők érzik is és Saul viselkedése jól érzékelteti, hogy már nincs vele az Úr Lelke. Mivel elhagyta az Úr Lelke, ezért Saul is retteg és fél és ez a félelem ráragadt a katonáira is.

Érdekes, hogy Jónathán sem mert szembeszállni a filiszteussal. Természetesen ehhez ott kellett neki lennie az apja mellett ebben az igen súlyos helyzetben, hiszen már 40 napja retteg Izrael és a királya. Jonathán a korábbi részek leírása szerint ki merte mondani, hogy az Úr előtt nincs akadály, hogy sok vagy kevés által szerezzen szabadulást. Itt azt látjuk, hogy se Saul, se senki más a hadseregből nem meri hinni ezt az igazságot sem.

A 12. verstől kezdve már úgy kezdi leírni a Góliát történetét, hogy mostmár Dávid is ott van a színtéren: „És Dávid Júda városából, Betlehemből való amaz efratita embernek volt a fia, akit Isainak hívtak, akinek nyolc fia volt és ez a férfi Saul idejé-

ben vén ember volt, emberek közt korban előre haladt.” Úgy vezeti föl a történetet, mint hogyha korábban már nem olvastunk volna erről a fiatal emberről.

Az Ószövetségben máshol is előfordul ilyen, hogy egy-egy hithősnek az életéről olvasunk az egyik részben és néhány résszel később ismét ki akarja emelni, hogy ki az a hithős, az ő személyét, és ezért olyan információkat közöl a szentíró újra, ami kiemeli, hogy tulajdonképpen kiról van szó.

Ezt azért érzem fontosnak, mert nemcsak a Dávid tettét akarja ez a történet kiemelni, hanem az ő egész lényét, az ő személyiségét. Ő már királya az Úr népének, hiszen Isten föltekente őt, de még úgy kell viselkednie, mintha csak pásztor lenne, de éppen így végzi mindazt, amit neki el kell végeznie. A lényeg, hogy fölvezeti Dávid személyét és amit megtudunk róla fontos igazság, a három bátyja mehetett harcolni, ő pedig mehetett vissza, az atyja juhait őrizni.

Dávid és Góliát története úgy indul, hogy említi Dávid pásztor voltát és aztán tulajdonképpen a történetben végig ott van előttünk a nyáj mellett vigyázó, szolgáló pásztornak a sokféle jellemzője. Amikor a bátyja nagyon keményen megszólja, bántja őt, még akkor is azt említi, hogy kire hagyta atyám néhány juhát. Majd, amikor Dávid Saullal beszélget és elmondja, miért biztos a győzelemben, akkor is arról tett bizonyosságot, hogy pásztorként mi mindent tapasztalt már Istenével kapcsolatban. Még a harci módja is, ahogy a filisztussal harcol, az is a pásztorra jellemző, vitte magával a botját, ezért a filiszteus Góliát gúnyolja is őt és amikor a parittyáját használja, az is akkor a pásztorok természetes fegyvere volt.

Dávid az egész történetben úgy van jelen, mint pásztor, ez a hős fiatalember úgy viselkedik, mintha nem is a harctéren lenne, emberileg lehetetlen ellenféllel harcolna, hanem ott lenne a juhok között és azokért harcolna, ez esetben most a szó lelki értelmében is Isten népének nyájáért. Amikor ezután a győzelme után ismertté válik, akkor mindenki úgy emlékszik rá, mint az Isai azon fiára, aki pásztor volt és az Úr úgy választotta őt királynak, hogy majd azután legeltetni fogja az ő népét. (2Sám 5).

Dávid ismertté lett, mert győzött Góliát ellen. Majd Saul is irigyévé válik és meg akarja ölni, üldözi őt.

Személyes üzenet ebben, hogy a Góliát elleni harc mindenképpen rendkívüli helyzet volt Dávid számára. Pásztorként harcolt az oroszlánokkal, a medvékkel, de a Góliát elleni harca rendkívüli volt, azért is, mert Isten ezt a harcot is arra használta fel, hogy majd Dávid a trónra üljön egyszer. A lelki üzenetben nekünk nem ilyen Góliátokkal szemben kell harcolni, nem embereket kell megölni, de nekünk is lehetnek rendkívüli helyzeteink, ahol a szó lelki értelmében harcolunk, és nem hétköznapi harcról van szó.

Nézzük meg most Dávid harcának különböző lelki jellemzőit. Az első, hogy Dávid, mint pásztor alázatos. Az a megjegyzés, hogy a bátyjai mehettek harcolni a királlyal a háborúba, önmagában azt jelzi, hogy noha Dávid Saul fegyverhordozója is lett, nem ment harcba. Mivel ő volt a legkisebb gyermek, neki kellett visszamenni a családi vagyont őrizni, vissza kellett mennie a juhokhoz. A bátyja megjegyzése ezt jól érzékelteti. Mi, akik itt vagyunk, hogy harcoljunk – az más kérdés, hogy ez a bátya is félt a filiszteustól –, de amikor Dávidra nézett, nem véletlenül megszólta a kisöccsét. A bátyjai harcolhatnak az Úr népéért, annak felkent királyáért, Saulért, neki meg vissza kell mennie Betlehembe a juhokat őrizni.

Ez azért lehetett nehéz számára, mert már ott volt a király udvarában és tudjuk Dávidról, hogy ő valóban vitéz ember volt. Dávid lelke azért izzott, hogy ha kell, az

Úrért harcoljon, de alázattal el kellett fogadnia ezt a fajta hátra tételt. A király mellett már magasabb rangú szolgálatot kapott, a trón közelében, és vissza kellett mennie korábbi körülményei közé, mely körülmények mindenképpen megalázóak lehettek.

Vajon hívó emberként hogyan érezném magam, hogyha mellőznének, vagy visszaléptetnének egy bizonyos helyzetbe, egy bizonyos szolgálatba? Mert ha valamit nem kapunk meg, az nem fáj annyira, mintha valahonnan vissza kell lépni, annak elviseléséhez nagyon nagy alázatra van szükség. A hívó ember, Isten népe régi természete nem az alázatot szereti, nem a Juh melletti szolgálatot szereti. Jézus mellett is a tanítványok szinte veszekednek azon, hogy vajon ki a nagyobb. Amikor Jakab és János, az édesanyjukkal együtt Jézustól kérik, hogy majd hadd üljenek mellette jobb és bal kéz felől a dicsőségben, akkor a többiekről olvassuk, hogy elkezdtek haragudni erre a két tanítványra. A többiek sem szerettek volna kimaradni ebből a nagy jóból. Jézus ott mondja el, hogy ő maga is olyan valaki, aki nem azért jött, hogy első legyen, hogy uralkodjon, „mert az Embernek fia sem azért jött, hogy neki szolgáljanak, hanem hogy ő szolgáljon”.

Dávidnak az alázata, hogy nyugodtan megy haza, az édesapai házhoz, végezni azt a feladatot, amit parancsképpen kapott. Az alázata mellett ott van a szelídsége. Ez abban a mozzanatban látható, ahogyan szelíden szól az őt vádoló, őt sértő legidősebb bátyjának. Ne feledjük el, hogy Eliáb jól tudta, hogy Dávid Izrael választott királya, hiszen a családban mindenki számára világossá lett, hogy Isai családjában melyik gyermek az Úr választottja. A legidősebb báty nem lehetett király, mert a lelke nem olyan volt, mint amit az Úr választott volna, igazságtalanul bántja az Úr felkentjét. A héber szöveg jelentését nem egyszerű visszaadni; azon van a hangsúly, hogy Dávid annyit mond, hogy én itt csak beszélgetek, miért vádolsz azzal, amit mondtál. Dávid szelíden válaszol, csendben marad, nem kezd vitázni a bátyjával, hanem tovább kérdez, mert úgy érzi, hogy valamit tennie kell és így kerül oda Saulhoz. Fontos, hogy az ő szelídsége a bátyja iránt még a kényes helyzetben is megmutatkozott.

Amikor Mózes 40 évesen még nem volt alkalmas, épp a szelídség hiánya miatt, az Úr népe megszabadítására, Isten őt is a juhok mellé rendeli és a pásztorkodás hétköznapi körülményei között szelíddé formálja az életét. Amikor a pusztai vándorlás egy kényes helyzetében kijönnek, a Szentírás azt írja róla, hogy nem volt nála szelídebb ember abban az időben (4Móz 12,3). Mózeset is a testvérei szólják meg, vádolják, irigységből. Dávid tizenéves, Mózes 80 éves. Úgy látjuk, Dávid hamarabb megtanulta a szelídséget.

Nem tudom, hova tartozónak soroljuk magunkat, a fiatalok, vagy az idősebbek közé, Mózes és Dávid is a juhok mellett, a pásztorkodás feladatai közepette tanulta meg a szelídséget. Ha végig gondoljuk, hogy a nyáj őrzésénél és a juhok mellett a fizikai és lelki feladatoknál mik jellemezték az ókori pásztorokat, akkor nem kell azon csodálkozni, hogyha hűséges, istenfélő pásztor akart lenni valaki a hivatásában, akkor szelíden kellett lennie, mert a juhok a szelídséget segítik a pásztor életében. A juhok ugyanis olyan állatnak tűnnek, mintha mindenben engedelmeskednének, de tudnak bonyodalmat okozni. Gondoljunk arra, amit Jézus mondott, hogy amikor valamelyik juha elvész, akkor mit kell a jó pásztornak tennie érte.

A szó lelki értelmében is a szelídség nagyon fontos jellemzője kell legyen a pásztornak. Jézus azt mondta, tanuljátok meg tőlem, hogy én szelíd és alázatos szívű vagyok és nyugalmat találtok lelkeiteknek. Jézus maga is az alázat és a szelídség iskolá-

jában tanult. Ő kisgyermekkorában ezt a családban kellett megélnie, de mindenképpen az Atyával való kapcsolatában is. Volt, amikor Jézust is nagyon keményen megvádolták, még a szülei is 12 éves korában. Utána az ellenségei sokszor. Jézus, ha kellett tudott kemény is lenni, kemény volt a szeretete, de a szelídsége és az alázata mindig megmaradt.

Az alázat és a szelídség Dávid lelki értékei között jelentette az engedelmességet is. Itt megint azon van a hangsúly, hogy ebben a hőstörténetben úgy kezdődik Dávid bemutatása, hogy ki az apja, kik a testvérei, akik milyen magasztos feladatot végezhetnek, ugyanakkor ő az, aki csak az apja juhait őrizheti Betlehemben.

Éppen abban a helyzetben, amikor fontos lenne, hogy legyen egy hithős, mert Saul és a katonák rettegnek és félnek. De kiderül, hogy az isteni gondoskodás, gondviselés Dávidot elvezeti a harctérre, oda, ahol meghallhatja Góliát hangját. Sajnos az új fordítású Bibliából ismét elmaradt itt az ímé szó. A 23. versben a Károli fordítás szerint így olvassuk: „és míg ő beszélt velük, ímé a bajnok férfi, a Góliát nevű filiszteus, aki Gátból való volt, előjött a filiszteusok csatarendjei közül, és most is hasonlóképpen beszélt és meghallotta ezt Dávid.”

Az „és míg ő beszélt velük” arra utal, ami a feladata volt. Hazament juhokat őrizni és a táborba még mindig nem azért ment, hogy ő is harcoljon, hanem azért, hogy hírt vigyen az édesapjának a három bátyjáról. Vigyen nekik ennivalót, szolgálja őket és azután hazamenve szolgáljon megint az apjának, hozva a hírt a bátyjairól, arra nézve, hogy jól vannak.

Miközben Dávid engedelmeskedik ennek az atyai parancsnak, feladatnak, amíg beszélt a bátyjaival, ímé a bajnok férfi megjelent. Látszik az ímé szó hangsúlyából, hogy a történet itt kezd izgalmassá válni, itt jön az, ami igazán fontos, mert ez a Góliát nevű filiszteus katona már 40 napja megjelent és mindenki rettegett, de azt olvassuk, hogy Dávid meghallotta azt, ami szokásosan történhetett, mert engedelmesen ott volt éppen azon a helyen.

Ezután Dávid elkezd engedelmeskedni Istennek, engedelmes a királynak, amikor Saul király engedi neki, hogy harcoljon a filiszteus ellen. Így aratja a győzelmet. De az engedelmissége otthon kezdődött a hétköznapiak során, még a hőstörténet részeként is egyszerűen engedelmeskedik, mint pásztorfiú, mint testvér, a bátyjainak, az apjának, a királynak és végül az Úr eszköze lesz.

Dávid csak azért győzhetett Góliát felett, mert engedelmes volt az Úrnak, de ez az engedelmisség a hétköznapiakban kezdődött és a hőstörténetben is folytatódott természetesen.

Számomra ez volt az egyik legfontosabb üzenet, az adventi időszakban is, amikor valamilyen szinten az ünnepekre készülünk az Úr Jézus születésére emlékezve. De ha arra gondolunk, hogy ünnep, amikor várjuk az Urat vissza, amikor dicsőséges lesz ez az ünnep, de eközben hétköznapiak telnek. Az advent a hétköznapi ünnepé válását jelenti.

Dávid esetében a hétköznapi a pásztorokodás és az édesapjának való engedelmisség volt alázattal és szelídséggel és közben Isten eszköze volt. Isten így készítette őt, hogy majd trónra kerüljön. Ha Dávid nem engedelmeskedett volna az édesapjának, nem megy el, amikor az a testvéreihez küldi, akkor nincs ott a történetben. De az egész történetleírásból látszik, hogy Dávid csendben végzi a maga feladatát és amikor neki kell döntést hozni, akkor sem magától indul el, hanem a királytól kell az engedélyt megkapnia és ezután harcol. Ne feledjük el, hogy a tét nem volt kicsi, ha

nem győz Dávid, akkor Izrael királya és a hadsereg a filiszteusok fennhatósága alá kerül. Nem volt mindegy, hogy Dávid minden tekintetben engedelmeskedik-e az Úrnak és az Úr népe akkori hivatalos királyának.

Az engedelmisségében benne van természetesen az Úrba vetett bizalma – és ez a legfontosabb. Bizonyágtételéből többször is kiderül, hogy mennyire bízik Istenben. Ez a bizalma nem akkor kezdődött, amikor Góliáttal kellett szembeállnia, hanem már otthon a juhok mellett. Bízik Istenben, bátor és bizonyágot tesz arról, hogy ki az ő Ura. Ezt mondta Dávid: „Pásztor volt a te szolgád atyja juhainál és ha jött egy oroslán vagy medve, és elragadott egy bárányt a nyájából, utánamentem, leterítettem, és kiragadtam a szájából. Ha pedig ellenem támadt, megragadtam a szakállánál fogva, leterítettem, és megöltem. Leterítette a te szolgád az oroszlánt is, a medvét is: így jár majd ez a körülmetéletlen filiszteus is, mint azok közül bármelyik, mivel csúfolta az élő Isten seregét. Az Úr, aki megszabadított engem az oroszlán és a medve kezéből, meg fog szabadítani engem a filiszteusnak kezéből is.”

Dávid számára bármilyen nagyméretű volt Góliát, ő úgy látta, mintha egy medve, vagy egy oroslán lenne. Dávid számára ez a hivatásából következett, neki ez kötelezettsége volt, mint pásztornak, aki a hétköznapi munkáját is azzal a felelősséggel végzi, hogy felelős a családért, az Úr népe családjáért és a juhokért is. Nem volt mindegy, hogy egy-egy juh – amit az apja áldozati állatként kinézett – ott van-e a nyájban, vagy már elvihette az oroslán vagy a medve. Dávid bizalma, bátorsága, nagyon jól látszik a bizonyágtételéből, abban rejlett, hogy tudta kicsoda az Úr és mi mindent tapasztalt a hétköznapiak során pásztorként az Úr szabadításából.

Neki kellett harcolnia a medve és az oroslán ellen, sokszor volt életveszélyben, de vállalta, a juhokért kész volt akár az életét is feláldozni. Itt mindenképpen meg kell említeni, hogy Jézus fel is áldozta az életét az övéiért, a Jó pásztor életét adta a juhokért. Dávid is kész lett volna az életét adni akármelyik juháért, de Isten megszabadította őt, megtartotta az életét. Ezért számára a rendkívüli helyzet nem is rendkívüli. Számunkra is csak azért rendkívüli, mert azt olvassuk, hogy Saul és az összes katona fél és retteg és van egy fiatal pásztor fiú, aki még nem katona, noha az életét ismerve az is lehetne, de ő a helyén van én mintha egy hétköznapi eseményen venne részt, amikor nem a juhokat, hanem Izrael népét, a katonákat kell megmenteni egy olyan ellenségtől, mintha oroslán, vagy medve lenne.

Sosem riadt meg az oroslán vagy a medve látványától, mindig látta – jelképesen szólva – mögöttük az Urat. Mindig tudta, hogy az Úr vele van. Amikor Góliát felé is megrendítette a parittyát – a kis kövekkel pásztor fegyverét – tudta, hogy az Úr megszabadít. Ezért hangsúlyos számomra, hogy a helyzet rendkívüli, de az Úrba vetett bizalom ugyanaz a természetes hitélet, ami jellemezte Dávidot. Erről tett bizonyágot már akkor is, amikor még nem harcolta meg a harcát.

Isten igéjén keresztül az ő Lelke azt kérdezi, hogyha számunkra a góliátok elleni harcról van szó, a szó lelki értelmében, akkor azok mennyire rendkívüli helyzetek azok, ha igaz az, hogy az Úr az Úr ma is. A rendkívüli helyzetek ma is azon múlnak, hogy a nem rendkívüli hétköznapiakban hogyan éljük meg az Úrba vetett bizalmunkat, az alázatot, szelídséget és az engedelmisséget.

Néhány példát szeretnék megemlíteni. Mostanában több olyan fiatal is van, akinek a rendkívüli helyzete az, hogy elvesztették a munkájukat, vagy megszerezték a diplomájukat és még mindig nem tudtak munkához jutni. Másnak az a rendkívüli helyzete, hogy van munkájuk, nem kevés, nagyon nehéz és úgy érzik, hogy nem bír-

ják. Rendkívüli helyzet lehet az is, amikor különösen súlyos betegség terhel meg, vagy amikor a kísértő különösen keményen támad. De rendkívüli helyzet az is, amikor még nincs szabadítás, várni kell az Úr szabadítására, nem kis dologban, lehetetlen helyzetben. Amikor mindenki más fél és retteg és legszívesebben én is azt teném és mégis várok az Úrra, mert tudom, hogy ő kicsoda és megbízható.

A rendkívüli helyzetekben is az a kérdés, hogy az alázat és a szelídség iskolájában megtanultuk-e már azt az engedelmisséget, amit az Úr így mond: „Hívj segítségül a nyomorúság idején, én megszabadítlak téged, te pedig dicsőítesz engem.” A hétköznapiak az oroszlánok és medvék elleni lelki harcok ideje a hitéletünkben, ha eközben megéljük az Úrnak való engedelmisséget, az Úr szabadítását, akkor a hétköznapioknál még keményebb rendkívüli támadások, nehézségek közepette is győztesen meg tudjuk harcolni, Dávidhoz hasonlóan, az Úr harcát.

Ezért bátorít bennünket Isten igéje, merjünk bízni az Úrban és mint Dávid, aki pásztorként élte az életét és majd pásztor király lett, legyünk engedelmesek alázattal és szelídséggel és éljük meg azt, amit Dávid is megélt, de még dicsőségesebben a mi Urunk, az Úr Jézus.

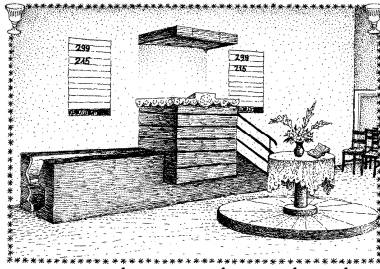
Imádkozzunk!

Magasztalunk azért mennyei Atyánk, hogy az Úr Jézus a kereszthalálig engedelmes volt neked. Köszönjük, hogy ő teljes mértékben megalázta magát te előtted. Imádunk az ő szelídségéért, az ő szabadításáért. Köszönjük, hogy az ókori történetben is az ő személye lehetett most előttünk. Áldunk azért Urunk, hogy te akkor sem hagytad el népedet, odarendelted szolgálodat szabadításra. Arra szeretnénk kérni, hogy merjünk Dávidhoz, de még inkább az Úr Jézushoz hasonlítva bízni benned. Urunk szeretnénk megköszönni, hogyha a hétköznapijaink mostanában könnyűek, nincsenek komolyabb lelki harcaink, élhetünk csendben. Köszönjük, ha minden ünnepélyes számunkra. Ha mégis lenne teher, akárha rendkívüli helyzet, hadd merjünk mi is bízni benned és úgy megharcolni a győzelmet. Köszönjük neked Urunk, hogy te mindig nagyobb vagy a minket ért támadásoknál, köszönjük, hogy a góliátok sem lehetnek akadály.

Arra kérünk, segíts nekünk a hétköznapiokban megélni azokat a győzelmeket, amiket Dávid életében is láthatók voltak. Add, hogy merjünk bátorítani is egymást, add, hogy amikor látjuk a lelki testvéreink elesettségét, félelmét, merjünk odaállni, rád mutatni. Köszönjük mennyei Atyánk, hogy az Úr Jézus győzelme biztos. Köszönjük, hogyha a dolgaink nem úgy történnek ahogy mi szeretnénk, de te akkor is tudod, hogy mit miért teszel. Segítség várni rád Urunk.

Kérünk téged, könyörülj meg népünkön, adj a mi népünknek hozzád térést. Amikor majd többen mennek az ünnepek alatt templomba, azok is, akik máskor nem járnak, hadd szóljon a te igéd erővel és hatalommal minden szószékről. Könyörülj meg népünk vezetőin is, add hogy ők is pásztor vezetők legyenek, legyen az ő szívükben is alázat és szelídség, legyenek ők is a te eszközeid. Kérünk, hogy mi is a magunk helyén lehessünk eszközeid, ha felelős beosztásban vagyunk, akkor ott, ha szolgálatban, akkor abban élhessük meg az engedelmisséget alázattal és szelíden. Az Úr Jézus érdeméért hallgass meg imádságunkat.

Ámen.

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK

Pasarét, 2011. december 15.
(csütörtök)

Földvári Tibor

A PÁSZTORKIRÁLY

Alapige: 1Sám 17,12-23; 32-37

Dávid annak az efrátai embernek volt a fia a júdai Betlehemből, akinek Isai volt a neve, és nyolc fia volt. Ez az ember Saul idejében már öreg volt ahhoz, hogy bevonuljon a férfiakkal. De Isai három nagyobbik fia hadba vonult Saullal. Annak a három fiának, akik hadba vonultak, ez volt a neve: az elsőszülötté Eliáb, a másodiké Abinádáb, a harmadiké pedig Sammá. Dávid volt a legkisebb. A három nagyobb elment Saullal. Dávid el-ement Saulhoz, de visszatért, hogy apjának juhait legeltesse Betlehemben. A filiszteus pedig megjelent reggelenként és esténként, és kiállt negyven napon át. Egyszer ezt mondta Isai a fiának, Dávidnak: Vidd el testvéreidnek ezt a véka pörkölt gabonát meg ezt a tíz kenyeret, és szaladj el a táborba testvéreidhez. Ezt a tíz sajtot pedig vidd el az ezredesnek, és tudd meg, hogy jól vannak-e a testvéreid, és hozz tőlük valami jelet. Az Élá-völgyben vannak ők, ahol Saul és az izráeli férfiak harcban állnak a filiszteusokkal. Felkelt tehát Dávid korán reggel, rábízta a nyáját egy bojtárra, felszedelőzködött, és elment, ahogyan Isai parancsolta neki. Amikor eljutott a szekértáborig, éppen akkor fejlődött csatarendbe a sereg harci zaj közepette. Csatarendbe állt Izráel is, meg a filiszteusok is: egyik csatasor a másikkal szemben. Dávid rábízta holmiját arra, aki a főszerelést őrizte, és a csatasor felé futott. Odaérve megkérdezte bátyjait, hogy jól vannak-e. És miközben beszélgetett velük, előállt a filiszteusok csatasorából a Gátból való harcos, a Góliát nevű filiszteus, és most is ugyanúgy beszélt, Dávid pedig meghallotta.

Dávid ezt mondta Saulnak: Senki se csüggedjen el emiatt, elmegy a te szolgád, és megvív ezzel a filiszteussal. De Saul ezt mondta Dávidnak: Nem mehetsz el, hogy megvívj ezzel a filiszteussal, mert még fiatal vagy, ő pedig harcedzett férfi fiatal kor óta. Dávid azonban így felelt Saulnak: Pásztor volt a te szolgád apja juhai mellett, és ha jött egy oroszlán vagy medve, és elragadott egy bárányt a nyájából, utánamentem, leterítettem, és kiragadtam a szájából. Ha pedig ellenem támadt, megragadtam a szakállánál fogva, leterítettem, és megöltem. Leterítette a te szolgád az oroszlánt is, a medvét is: így jár majd ez a körülmételetlen filiszteus is, mint azok közül bármelyik, mivel csúfolta az élő Isten seregét. Saul így felelt Dávidnak: Menj el, az Úr legyen veled!

Imádkozzunk!

Magasztalunk mennyei Atyánk, hogy adventben különösképpen is emlékezhetünk az Úr Jézus eljövetelére és köszönjük, hogy ebben a várakozásban élve készen

A PÁSZTORKIRÁLY

lehetünk. Áldunk, hogy most arról énekelhettünk, hogyha nekünk kell előbb elmenni, akkor pedig az Úr Jézus vár ránk. Köszönjük Urunk, hogy akkor is boldogok lehetünk, amikor terhek és nehézségek vannak az életünkben. Szeretnénk arra kérni, hogy a Karácsonyt megelőző időszak sok feladata, sok-sok munka mellett hadd tudjunk igazán a hétköznapokban is úgy csendben lenni, tudjunk rád figyelni és hadd tudjuk így végezni a munkánkat is másképpen, még nagyobb örömmel. Köszönjük Urunk, hogy a te jelenlétedben fizikailag is megpihenhetünk, de szeretnénk mindenképpen lélekben. Kérünk, hogy most is szólj hozzánk igéd által, hadd lehessen az ismerős történet is új üzenetté, Szentlelked munkálja ezt, kérünk.

Ámen.

Igehirdetés

Dávid Góliát ellen vívott harca is része annak az üdvtörténeti eseménysorozatnak, amely során Isten a szíve szerinti királyt odaadja népének. Ezekben az ígerészekben az ő gondviselő tervének a megvalósulása van előttünk, ahogyan a választott királyt majd trónra ülteti. Emlékszünk, mivel Saul engedetlen volt és nem akarta átadni a királyságot, amit Isten elvett tőle, ezért nem lehetett még nyílt a királyválasztás, csak Saul halála után választják meg Izrael fiai Dávidot és ültetik a trónra (2Sám 5). Itt még csak titokban lett kiválasztva, de a háttérben Isten már akkor is munkálkodik, amikor Saul még mindennek nagyon ellene van, Dávidnak viszont valamilyen módon emberi szinten ismertté kellett válni. Ennek a folyamatát mutatja be az 1Sám 17. Dávid és Góliát harcát.

Miről lesz ismertté az Úr által választott király Izrael számára és Saulnak? Hogyan lesz ismertté ez a fiatal ember, az Úr engedelmes szolgája, aki a juhok pásztora és a Góliát elleni harcát is úgy végzi, mintha pásztor lenne és vigyáz a nyájra?

Az első gondolat tehát, hogy az Úr választott királya, aki aztán mindenki előtt ismertté lesz, nemcsak Sámuel családjá előtt, amikor titokban fölkenték, nemcsak király, hanem pásztor király. A 16. részből tudjuk meg, hogy Isten a juhok mellől hívta el. Az Úr választásánál, amikor elhívta, azon volt a hangsúly, hogy azok a belső értékek jellemezzék a választott királyt, amelyek a nyájat legeltető pásztor személyiségének a jellemzői. A 2Sám 5-ben a nép maga is erről tesz hitvallást, hogy ők tudják, hogy őt választotta az Úr, hogy legeltesse népét, azaz őket. A 78. Zsoltárban pedig költői módon mondja el a zsoltáros Dáviddal kapcsolatban: „És kiválasztá Dávidot, az ő szolgáját és elhozta őt a juhok aklaiból. A szoptató juhok mellől hozá el őt, hogy legeltesse Jákóbot, az ő népét, és Izráelt, az ő örökségét. És legelteté őket szívének tökéletessége szerint, és vezeté őket bölcs kezeivel.” Azaz Dávid, Saullal ellentétben, úgy volt pásztor király, hogy a szó legteljesebb értelmében megélte később is ezeket a lelki értékeket. Amikor vétkeznek, súlyos bűnt követ el Betsabéval és annak férje, Uriás megölésével, akkor is helyre áll az élete, bűnbánatot tart és Isten később – ahogy a Zsoltár is írja – úgy tekint rá, mint akinek tökéletes a szíve. Ez azért fontos, hogy a pásztor király már Dávid személyében megadatott Isten népének, mert ebben is Dávid az Úr Jézusnak lett az előképe. Nem csupán őse, hanem, mint pásztor király mutatott előre arra a királyra, aki magáról mondta, hogy a Jó pásztor. Az énekekben is ezt énekeljük, hogy az Úr a mi Jó pásztorunk.

A Jeremiás könyve 23. részében nem rég olvashattuk és az Ezékiel könyve 34. részében, hogy látszik, hogy a messiási ígéretek beteljesedéseképpen pásztor lesz majd az a szabadító, aki eljön, és az Úr Jézus személyében ez beteljesedett.

Dávid személyében is Isten az ő népének pásztor királyt adott tehát. Ez a szó leg-szorosabb értelmében is megvalósult. Ennek a pásztor fiúnak azonban még oda kell kerülnie a trónra. Ennek a munkának a részeként Isten gondviselő terve látszik már abban a történeti mozzanatban is, ahogyan Saul udvarába kerül – még mindig az ige 16. részénél vagyunk. A 19. versben olvassuk, hogy Saul rossz állapotban van, hiszen elhagyta az Úr Lelke és az egyik szolgája, Saulnak azt javasolja, hogy hárfázni kellene, hátha megnyugszik a lelke, és azt mondja, ismer valakit Isai fiai közül, aki pásztor, a mezőn dolgozik, katonának is nagyon megfelelne, vitéz ember, hős és nagyon szépen hárfázik, lantozik. Akkor Saul elhívja Dávidot Isaitól, az apjától és megtudjuk, hogy megkedveli és Dávid ott van Saul udvarában.

Azért ismerték föl és el Saul szolgálói, mert pásztorként élt a mezőn, végezte a hétköznapi pásztor munka minden feladatát, közben zenélt – a Zsoltárok könyvéből is tudjuk, hogy milyen gyönyörű költeményeket írt –, és mivel a helyén volt, így Saul udvarába kerülhetett.

A legfőbb jellemzőjét a szolga így fogalmazta meg: „az Úr vele van”. Azért volt ilyen Dávid, mert az Úr vele volt. József történetében is ugyanezt a kifejezést találjuk és éppen akkor, amikor József élete még nem a csúcson volt, hanem nagy mélységben, a börtön legsanyarúbb körülményei közepette is azt írja róla a történetben a szentíró, Mózes, hogy az Úr Józseffel volt. Ezért József a börtönben is élte azt az életet, ami sanyarú volt, de Isten mégis használhatta őt, mert vele volt. Aztán József a fáraó második embere lett.

Dávid kezdett már ismertté lenni, mindenki tudja, hogy Saul királynak kedvenc szolgálója, lelki gondozója, aki még a zenéjével is megnyugtatja a néha nagy lelki mélységben szenvedő uralkodót. De Dávid még mindig nem a trónon ül, csak Isten készíti a trónra kerülését.

S itt vagyunk a Góliát történetnél és kiderül, hogy Dávidnak még a trón közeléből is el kell kerülnie, visszakerül a juhok mellé. Ebből a történetből derül ki viszont, hogy a Góliát elleni harcában Dávid, mint pásztor király hatalmas győzelmet arat, mert a harcban és a harc előtt is úgy viselkedik, mintha pásztor lenne.

A 17. rész első 11 versében vezeti föl Góliát személyét és a filiszteusok támadását. A filiszteusok szemben vannak Izraellel, Góliát szemben áll Saullal is. Szomorú azt olvasni, hogy amikor Saul és egész Izrael meghallotta a filiszteusnak ezt a beszédét, megrettentek és igen féltek. Saul sem volt kisméretű ember. Góliát kb. 3 méter magas lehetett, az általa viselt páncél 72 kg súlyú volt és a dárdája végén a hegy 8 kg súlyú. Ez mind azt érzékelteti, hogy emberileg esélye sem volt senkinek sem Saul és a hadsereg szempontjából. Ezt ők érzik is és Saul viselkedése jól érzékelteti, hogy már nincs vele az Úr Lelke. Mivel elhagyta az Úr Lelke, ezért Saul is retteg és fél és ez a félelem ráragadt a katonáira is.

Érdekes, hogy Jónathán sem mert szembeszállni a filiszteussal. Természetesen ehhez ott kellett neki lennie az apja mellett ebben az igen súlyos helyzetben, hiszen már 40 napja retteg Izrael és a királya. Jonathán a korábbi részek leírása szerint ki merte mondani, hogy az Úr előtt nincs akadály, hogy sok vagy kevés által szerezzen szabadulást. Itt azt látjuk, hogy se Saul, se senki más a hadseregből nem meri hinni ezt az igazságot sem.

A 12. verstől kezdve már úgy kezdi leírni a Góliát történetét, hogy mostmár Dávid is ott van a színtéren: „És Dávid Júda városából, Betlehemből való amaz efratita embernek volt a fia, akit Isainak hívtak, akinek nyolc fia volt és ez a férfi Saul idejé-

ben vén ember volt, emberek közt korban előre haladt.” Úgy vezeti föl a történetet, mint hogyha korábban már nem olvastunk volna erről a fiatal emberről.

Az Ószövetségben máshol is előfordul ilyen, hogy egy-egy hithősnek az életéről olvasunk az egyik részben és néhány résszel később ismét ki akarja emelni, hogy ki az a hithős, az ő személyét, és ezért olyan információkat közöl a szentíró újra, ami kiemeli, hogy tulajdonképpen kiról van szó.

Ezt azért érzem fontosnak, mert nemcsak a Dávid tettét akarja ez a történet kiemelni, hanem az ő egész lényét, az ő személyiségét. Ő már királya az Úr népének, hiszen Isten föltekente őt, de még úgy kell viselkednie, mintha csak pásztor lenne, de éppen így végzi mindazt, amit neki el kell végeznie. A lényeg, hogy fölvezeti Dávid személyét és amit megtudunk róla fontos igazság, a három bátyja mehetett harcolni, ő pedig mehetett vissza, az atyja juhait őrizni.

Dávid és Góliát története úgy indul, hogy említi Dávid pásztor voltát és aztán tulajdonképpen a történetben végig ott van előttünk a nyáj mellett vigyázó, szolgáló pásztornak a sokféle jellemzője. Amikor a bátyja nagyon keményen megszólja, bántja őt, még akkor is azt említi, hogy kire hagyta atyám néhány juhát. Majd, amikor Dávid Saullal beszélget és elmondja, miért biztos a győzelemben, akkor is arról tett bizonyosságot, hogy pásztorként mi mindent tapasztalt már Istenével kapcsolatban. Még a harci módja is, ahogy a filisztussal harcol, az is a pásztorra jellemző, vitte magával a botját, ezért a filiszteus Góliát gúnyolja is őt és amikor a parittyáját használja, az is akkor a pásztorok természetes fegyvere volt.

Dávid az egész történetben úgy van jelen, mint pásztor, ez a hős fiatalember úgy viselkedik, mintha nem is a harctéren lenne, emberileg lehetetlen ellenféllel harcolna, hanem ott lenne a juhok között és azokért harcolna, ez esetben most a szó lelki értelmében is Isten népének nyájáért. Amikor ezután a győzelme után ismertté válik, akkor mindenki úgy emlékszik rá, mint az Isai azon fiára, aki pásztor volt és az Úr úgy választotta őt királynak, hogy majd azután legeltetni fogja az ő népét. (2Sám 5).

Dávid ismertté lett, mert győzött Góliát ellen. Majd Saul is irigyévé válik és meg akarja ölni, üldözi őt.

Személyes üzenet ebben, hogy a Góliát elleni harc mindenképpen rendkívüli helyzet volt Dávid számára. Pásztorként harcolt az oroszlánokkal, a medvékkel, de a Góliát elleni harca rendkívüli volt, azért is, mert Isten ezt a harcot is arra használta fel, hogy majd Dávid a trónra üljön egyszer. A lelki üzenetben nekünk nem ilyen Góliátokkal szemben kell harcolni, nem embereket kell megölni, de nekünk is lehetnek rendkívüli helyzeteink, ahol a szó lelki értelmében harcolunk, és nem hétköznapi harcról van szó.

Nézzük meg most Dávid harcának különböző lelki jellemzőit. Az első, hogy Dávid, mint pásztor alázatos. Az a megjegyzés, hogy a bátyjai mehetek harcolni a királlyal a háborúba, önmagában azt jelzi, hogy noha Dávid Saul fegyverhordozója is lett, nem ment harcba. Mivel ő volt a legkisebb gyermek, neki kellett visszamenni a családi vagyont őrizni, vissza kellett mennie a juhokhoz. A bátyja megjegyzése ezt jól érzékelteti. Mi, akik itt vagyunk, hogy harcoljunk – az más kérdés, hogy ez a bátya is félt a filiszteustól –, de amikor Dávidra nézett, nem véletlenül megszólta a kisöccsét. A bátyjai harcolhatnak az Úr népéért, annak felkent királyáért, Saulért, neki meg vissza kell mennie Betlehembe a juhokat őrizni.

Ez azért lehetett nehéz számára, mert már ott volt a király udvarában és tudjuk Dávidról, hogy ő valóban vitéz ember volt. Dávid lelke azért izzott, hogy ha kell, az

Úrért harcoljon, de alázattal el kellett fogadnia ezt a fajta hátra tételt. A király mellett már magasabb rangú szolgálatot kapott, a trón közelében, és vissza kellett mennie korábbi körülményei közé, mely körülmények mindenképpen megalázóak lehettek.

Vajon hívő emberként hogyan érezném magam, hogyha mellőznének, vagy visszaléptetnének egy bizonyos helyzetbe, egy bizonyos szolgálatba? Mert ha valamit nem kapunk meg, az nem fáj annyira, mintha valahonnan vissza kell lépni, annak elviseléséhez nagyon nagy alázatra van szükség. A hívő ember, Isten népe régi természete nem az alázatot szereti, nem a Juh melletti szolgálatot szereti. Jézus mellett is a tanítványok szinte veszekednek azon, hogy vajon ki a nagyobb. Amikor Jakab és János, az édesanyjukkal együtt Jézustól kérik, hogy majd hadd üljenek mellette jobb és bal kéz felől a dicsőségben, akkor a többiekről olvassuk, hogy elkezdtek haragudni erre a két tanítványra. A többiek sem szerettek volna kimaradni ebből a nagy jóból. Jézus ott mondja el, hogy ő maga is olyan valaki, aki nem azért jött, hogy első legyen, hogy uralkodjon, „mert az Embernek fia sem azért jött, hogy neki szolgáljanak, hanem hogy ő szolgáljon”.

Dávidnak az alázata, hogy nyugodtan megy haza, az édesapai házhoz, végezni azt a feladatot, amit parancsképpen kapott. Az alázata mellett ott van a szelídsége. Ez abban a mozzanatban látható, ahogyan szelíden szól az őt vádoló, őt sértő legidősebb bátyjának. Ne feledjük el, hogy Eliáb jól tudta, hogy Dávid Izrael választott királya, hiszen a családban mindenki számára világossá lett, hogy Isai családjában melyik gyermek az Úr választottja. A legidősebb báty nem lehetett király, mert a lelke nem olyan volt, mint amit az Úr választott volna, igazságtalanul bántja az Úr felkentjét. A héber szöveg jelentését nem egyszerű visszaadni; azon van a hangsúly, hogy Dávid annyit mond, hogy én itt csak beszélgetek, miért vádolsz azzal, amit mondtál. Dávid szelíden válaszol, csendben marad, nem kezd vitázni a bátyjával, hanem tovább kérdez, mert úgy érzi, hogy valamit tennie kell és így kerül oda Saulhoz. Fontos, hogy az ő szelídsége a bátyja iránt még a kényes helyzetben is megmutatkozott.

Amikor Mózes 40 évesen még nem volt alkalmas, épp a szelídség hiánya miatt, az Úr népe megszabadítására, Isten őt is a juhok mellé rendeli és a pásztorkodás hétköznapi körülményei között szelíddé formálja az életét. Amikor a pusztai vándorlás egy kényes helyzetében kijönnek, a Szentírás azt írja róla, hogy nem volt nála szelídebb ember abban az időben (4Móz 12,3). Mózeset is a testvérei szólják meg, vádolják, irigységből. Dávid tizenéves, Mózes 80 éves. Úgy látjuk, Dávid hamarabb megtanulta a szelídséget.

Nem tudom, hova tartozónak soroljuk magunkat, a fiatalok, vagy az idősebbek közé, Mózes és Dávid is a juhok mellett, a pásztorkodás feladatai közepette tanulta meg a szelídséget. Ha végig gondoljuk, hogy a nyáj őrzésénél és a juhok mellett a fizikai és lelki feladatoknál mik jellemezték az ókori pásztorokat, akkor nem kell azon csodálkozni, hogyha hűséges, istenfélő pásztor akart lenni valaki a hivatásában, akkor szelídek kellett lennie, mert a juhok a szelídséget segítik a pásztor életében. A juhok ugyanis olyan állatnak tűnnek, mintha mindenben engedelmeskednének, de tudnak bonyodalmat okozni. Gondoljunk arra, amit Jézus mondott, hogy amikor valamelyik juha elvész, akkor mit kell a jó pásztornak tennie érte.

A szó lelki értelmében is a szelídség nagyon fontos jellemzője kell legyen a pásztornak. Jézus azt mondta, tanuljátok meg tőlem, hogy én szelíd és alázatos szívű vagyok és nyugalmat találtok lelkeiteknek. Jézus maga is az alázat és a szelídség iskolá-

jában tanult. Ő kisgyermekkorában ezt a családban kellett megélnie, de mindenképpen az Atyával való kapcsolatában is. Volt, amikor Jézust is nagyon keményen megvádolták, még a szülei is 12 éves korában. Utána az ellenségei sokszor. Jézus, ha kellett tudott kemény is lenni, kemény volt a szeretete, de a szelídsége és az alázata mindig megmaradt.

Az alázat és a szelídség Dávid lelki értékei között jelentette az engedelmességet is. Itt megint azon van a hangsúly, hogy ebben a hőstörténetben úgy kezdődik Dávid bemutatása, hogy ki az apja, kik a testvérei, akik milyen magasztos feladatot végezhetnek, ugyanakkor ő az, aki csak az apja juhait őrizheti Betlehemben.

Éppen abban a helyzetben, amikor fontos lenne, hogy legyen egy hithős, mert Saul és a katonák rettegnek és félnek. De kiderül, hogy az isteni gondoskodás, gondviselés Dávidot elvezeti a harctérre, oda, ahol meghallhatja Góliát hangját. Sajnos az új fordítású Bibliából ismét elmaradt itt az ímé szó. A 23. versben a Károli fordítás szerint így olvassuk: „és míg ő beszélt velük, ímé a bajnok férfi, a Góliát nevű filiszteus, aki Gátból való volt, előjött a filiszteusok csatarendjei közül, és most is hasonlóképpen beszélt és meghallotta ezt Dávid.”

Az „és míg ő beszélt velük” arra utal, ami a feladata volt. Hazament juhokat őrizni és a táborba még mindig nem azért ment, hogy ő is harcoljon, hanem azért, hogy hírt vigyen az édesapjának a három bátyjáról. Vigyen nekik ennivalót, szolgálja őket és azután hazamenve szolgáljon megint az apjának, hozva a hírt a bátyjairól, arra nézve, hogy jól vannak.

Miközben Dávid engedelmeskedik ennek az atyai parancsnak, feladatnak, amíg beszélt a bátyjaival, ímé a bajnok férfi megjelent. Látszik az ímé szó hangsúlyából, hogy a történet itt kezd izgalmassá válni, itt jön az, ami igazán fontos, mert ez a Góliát nevű filiszteus katona már 40 napja megjelent és mindenki rettegett, de azt olvassuk, hogy Dávid meghallotta azt, ami szokásosan történhetett, mert engedelmesen ott volt éppen azon a helyen.

Ezután Dávid elkezd engedelmeskedni Istennek, engedelmes a királynak, amikor Saul király engedi neki, hogy harcoljon a filiszteus ellen. Így aratja a győzelmet. De az engedelmissége otthon kezdődött a hétköznapiak során, még a hőstörténet részeként is egyszerűen engedelmeskedik, mint pásztorfiú, mint testvér, a bátyjainak, az apjának, a királynak és végül az Úr eszköze lesz.

Dávid csak azért győzhetett Góliát felett, mert engedelmes volt az Úrnak, de ez az engedelmisség a hétköznapiakban kezdődött és a hőstörténetben is folytatódott természetesen.

Számomra ez volt az egyik legfontosabb üzenet, az adventi időszakban is, amikor valamilyen szinten az ünnepekre készülünk az Úr Jézus születésére emlékezve. De ha arra gondolunk, hogy ünnep, amikor várjuk az Urat vissza, amikor dicsőséges lesz ez az ünnep, de eközben hétköznapiak telnek. Az advent a hétköznapiak ünneppé válását jelenti.

Dávid esetében a hétköznapi a pásztorokodás és az édesapjának való engedelmisség volt alázattal és szelídséggel és közben Isten eszköze volt. Isten így készítette őt, hogy majd trónra kerüljön. Ha Dávid nem engedelmeskedett volna az édesapjának, nem megy el, amikor az a testvéreihez küldi, akkor nincs ott a történetben. De az egész történetleírásból látszik, hogy Dávid csendben végzi a maga feladatát és amikor neki kell döntést hozni, akkor sem magától indul el, hanem a királytól kell az engedélyt megkapnia és ezután harcol. Ne feledjük el, hogy a tét nem volt kicsi, ha

nem győz Dávid, akkor Izrael királya és a hadsereg a filiszteusok fennhatósága alá kerül. Nem volt mindegy, hogy Dávid minden tekintetben engedelmeskedik-e az Úrnak és az Úr népe akkori hivatalos királyának.

Az engedelmisségében benne van természetesen az Úrba vetett bizalma – és ez a legfontosabb. Bizonyágtételéből többször is kiderül, hogy mennyire bízik Istenben. Ez a bizalma nem akkor kezdődött, amikor Góliáttal kellett szembeállnia, hanem már otthon a juhok mellett. Bízik Istenben, bátor és bizonyágot tesz arról, hogy ki az ő Ura. Ezt mondta Dávid: „Pásztor volt a te szolgád atyja juhainál és ha jött egy oroslán vagy medve, és elragadott egy bárányt a nyájából, utánamentem, leterítettem, és kiragadtam a szájából. Ha pedig ellenem támadt, megragadtam a szakállánál fogva, leterítettem, és megöltem. Leterítette a te szolgád az oroszlánt is, a medvét is: így jár majd ez a körülmetéletlen filiszteus is, mint azok közül bármelyik, mivel csúfolta az élő Isten seregét. Az Úr, aki megszabadított engem az oroszlán és a medve kezéből, meg fog szabadítani engem a filiszteusnak kezéből is.”

Dávid számára bármilyen nagyméretű volt Góliát, ő úgy látta, mintha egy medve, vagy egy oroslán lenne. Dávid számára ez a hivatásából következett, neki ez kötelezettsége volt, mint pásztornak, aki a hétköznapi munkáját is azzal a felelősséggel végzi, hogy felelős a családért, az Úr népe családjáért és a juhokért is. Nem volt mindegy, hogy egy-egy juh – amit az apja áldozati állatként kinézett – ott van-e a nyájban, vagy már elvihette az oroslán vagy a medve. Dávid bizalma, bátorsága, nagyon jól látszik a bizonyágtételéből, abban rejlett, hogy tudta kicsoda az Úr és mi mindent tapasztalt a hétköznapiak során pásztorként az Úr szabadításából.

Neki kellett harcolnia a medve és az oroslán ellen, sokszor volt életveszélyben, de vállalta, a juhokért kész volt akár az életét is feláldozni. Itt mindenképpen meg kell említeni, hogy Jézus fel is áldozta az életét az övéiért, a Jó pásztor életét adta a juhokért. Dávid is kész lett volna az életét adni akármelyik juháért, de Isten megszabadította őt, megtartotta az életét. Ezért számára a rendkívüli helyzet nem is rendkívüli. Számunkra is csak azért rendkívüli, mert azt olvassuk, hogy Saul és az összes katona fél és retteg és van egy fiatal pásztor fiú, aki még nem katona, noha az életét ismerve az is lehetne, de ő a helyén van én mintha egy hétköznapi eseményen venne részt, amikor nem a juhokat, hanem Izrael népét, a katonákat kell megmenteni egy olyan ellenségtől, mintha oroslán, vagy medve lenne.

Sosem riadt meg az oroslán vagy a medve látványától, mindig látta – jelképesen szólva – mögöttük az Urat. Mindig tudta, hogy az Úr vele van. Amikor Góliát felé is megrendítette a parittyát – a kis kövekkel pásztor fegyverét – tudta, hogy az Úr megszabadít. Ezért hangsúlyos számomra, hogy a helyzet rendkívüli, de az Úrba vetett bizalom ugyanaz a természetes hitélet, ami jellemezte Dávidot. Erről tett bizonyágot már akkor is, amikor még nem harcolta meg a harcát.

Isten igéjén keresztül az ő Lelke azt kérdezi, hogyha számunkra a góliátok elleni harcról van szó, a szó lelki értelmében, akkor azok mennyire rendkívüli helyzetek azok, ha igaz az, hogy az Úr az Úr ma is. A rendkívüli helyzetek ma is azon múlnak, hogy a nem rendkívüli hétköznapiakban hogyan éljük meg az Úrba vetett bizalmunkat, az alázatot, szelídséget és az engedelmisséget.

Néhány példát szeretnék megemlíteni. Mostanában több olyan fiatal is van, akinek a rendkívüli helyzete az, hogy elvesztették a munkájukat, vagy megszerezték a diplomájukat és még mindig nem tudtak munkához jutni. Másnak az a rendkívüli helyzete, hogy van munkájuk, nem kevés, nagyon nehéz és úgy érzik, hogy nem bír-

ják. Rendkívüli helyzet lehet az is, amikor különösen súlyos betegség terhel meg, vagy amikor a kísértő különösen keményen támad. De rendkívüli helyzet az is, amikor még nincs szabadítás, várni kell az Úr szabadítására, nem kis dologban, lehetetlen helyzetben. Amikor mindenki más fél és retteg és legszívesebben én is azt teném és mégis várok az Úrra, mert tudom, hogy ő kicsoda és megbízható.

A rendkívüli helyzetekben is az a kérdés, hogy az alázat és a szelídség iskolájában megtanultuk-e már azt az engedelmisséget, amit az Úr így mond: „Hívj segítségül a nyomorúság idején, én megszabadítlak téged, te pedig dicsőítesz engem.” A hétköznapiak az oroszlánok és medvék elleni lelki harcok ideje a hitéletünkben, ha eközben megéljük az Úrnak való engedelmisséget, az Úr szabadítását, akkor a hétköznapioknál még keményebb rendkívüli támadások, nehézségek közepette is győztesen meg tudjuk harcolni, Dávidhoz hasonlóan, az Úr harcát.

Ezért bátorít bennünket Isten igéje, merjünk bízni az Úrban és mint Dávid, aki pásztorként élte az életét és majd pásztor király lett, legyünk engedelmesek alázattal és szelídséggel és éljük meg azt, amit Dávid is megélt, de még dicsőségesebben a mi Urunk, az Úr Jézus.

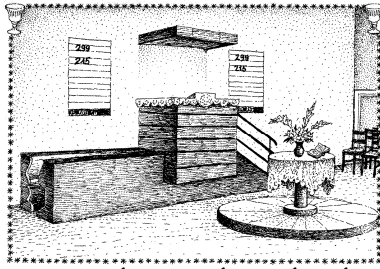
Imádkozzunk!

Magasztalunk azért mennyei Atyánk, hogy az Úr Jézus a kereszthalálig engedelmes volt neked. Köszönjük, hogy ő teljes mértékben megalázta magát te előtted. Imádunk az ő szelídségéért, az ő szabadításáért. Köszönjük, hogy az ókori történetben is az ő személye lehetett most előttünk. Áldunk azért Urunk, hogy te akkor sem hagytad el népedet, odarendelted szolgálodat szabadításra. Arra szeretnénk kérni, hogy merjünk Dávidhoz, de még inkább az Úr Jézushoz hasonlítva bízni benned. Urunk szeretnénk megköszönni, hogyha a hétköznapijaink mostanában könnyűek, nincsenek komolyabb lelki harcaink, élhetünk csendben. Köszönjük, ha minden ünnepélyes számunkra. Ha mégis lenne teher, akárha rendkívüli helyzet, hadd merjünk mi is bízni benned és úgy megharcolni a győzelmet. Köszönjük neked Urunk, hogy te mindig nagyobb vagy a minket ért támadásoknál, köszönjük, hogy a góliátok sem lehetnek akadály.

Arra kérünk, segíts nekünk a hétköznapiokban megélni azokat a győzelmeket, amiket Dávid életében is láthatók voltak. Add, hogy merjünk bátorítani is egymást, add, hogy amikor látjuk a lelki testvéreink elesettségét, félelmét, merjünk odaállni, rád mutatni. Köszönjük mennyei Atyánk, hogy az Úr Jézus győzelme biztos. Köszönjük, hogyha a dolgaink nem úgy történnek ahogy mi szeretnénk, de te akkor is tudod, hogy mit miért teszel. Segítség várni rád Urunk.

Kérünk téged, könyörülj meg népünkön, adj a mi népünknek hozzád térést. Amikor majd többen mennek az ünnepek alatt templomba, azok is, akik máskor nem járnak, hadd szóljon a te igéd erővel és hatalommal minden szószékről. Könyörülj meg népünk vezetőin is, add hogy ők is pásztor vezetők legyenek, legyen az ő szívükben is alázat és szelídség, legyenek ők is a te eszközeid. Kérünk, hogy mi is a magunk helyén lehessünk eszközeid, ha felelős beosztásban vagyunk, akkor ott, ha szolgálatban, akkor abban élhessük meg az engedelmisséget alázattal és szelíden. Az Úr Jézus érdeméért hallgass meg imádságunkat.

Ámen.

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK

Pasarét, 2011. december 15.
(csütörtök)

Földvári Tibor

A PÁSZTORKIRÁLY

Alapige: 1Sám 17,12-23; 32-37

Dávid annak az efráta embernek volt a fia a júdai Betlehemből, akinek Isai volt a neve, és nyolc fia volt. Ez az ember Saul idejében már öreg volt ahhoz, hogy bevonuljon a férfiakkal. De Isai három nagyobbik fia hadba vonult Saullal. Annak a három fiának, akik hadba vonultak, ez volt a neve: az elsőszülötté Eliáb, a másodiké Abinádáb, a harmadiké pedig Sammá. Dávid volt a legkisebb. A három nagyobb elment Saullal. Dávid el-ement Saulhoz, de visszatért, hogy apjának juhait legeltesse Betlehemben. A filiszteus pedig megjelent reggelenként és esténként, és kiállt negyven napon át. Egyszer ezt mondta Isai a fiának, Dávidnak: Vidd el testvéreidnek ezt a véka pörkölt gabonát meg ezt a tíz kenyeret, és szaladj el a táborba testvéreidhez. Ezt a tíz sajtot pedig vidd el az ezredesnek, és tudd meg, hogy jól vannak-e a testvéreid, és hozz tőlük valami jelet. Az Élá-völgyben vannak ők, ahol Saul és az izráeli férfiak harcban állnak a filiszteusokkal. Felkelt tehát Dávid korán reggel, rábízta a nyáját egy bojtárra, felszedelőzködött, és elment, ahogyan Isai parancsolta neki. Amikor eljutott a szekértáborig, éppen akkor fejlődött csatarendbe a sereg harci zaj közepette. Csatarendbe állt Izráel is, meg a filiszteusok is: egyik csatasor a másikkal szemben. Dávid rábízta holmiját arra, aki a főszerelést őrizte, és a csatasor felé futott. Odaérve megkérdezte bátyjait, hogy jól vannak-e. És miközben beszélgetett velük, előállt a filiszteusok csatasorából a Gátból való harcos, a Góliát nevű filiszteus, és most is ugyanúgy beszélt, Dávid pedig meghallotta.

Dávid ezt mondta Saulnak: Senki se csüggedjen el emiatt, elmegy a te szolgád, és megvív ezzel a filiszteussal. De Saul ezt mondta Dávidnak: Nem mehetsz el, hogy megvívj ezzel a filiszteussal, mert még fiatal vagy, ő pedig harcedzett férfi fiatal kor óta. Dávid azonban így felelt Saulnak: Pásztor volt a te szolgád apja juhai mellett, és ha jött egy oroszlán vagy medve, és elragadott egy bárányt a nyájából, utánamentem, leterítettem, és kiragadtam a szájából. Ha pedig ellenem támadt, megragadtam a szakállánál fogva, leterítettem, és megöltem. Leterítette a te szolgád az oroszlánt is, a medvét is: így jár majd ez a körülmetéletlen filiszteus is, mint azok közül bármelyik, mivel csúfolta az élő Isten seregét. Saul így felelt Dávidnak: Menj el, az Úr legyen veled!

Imádkozzunk!

Magasztalunk mennyei Atyánk, hogy adventben különösképpen is emlékezhetünk az Úr Jézus eljövetelére és köszönjük, hogy ebben a várakozásban élve készen

A PÁSZTORKIRÁLY

lehetünk. Áldunk, hogy most arról énekelhettünk, hogyha nekünk kell előbb elmen-
ni, akkor pedig az Úr Jézus vár ránk. Köszönjük Urunk, hogy akkor is boldogok le-
hetünk, amikor terhek és nehézségek vannak az életünkben. Szeretnénk arra kérni,
hogy a Karácsonyt megelőző időszak sok feladata, sok-sok munka mellett hadd tud-
junk igazán a hétköznapokban is úgy csendben lenni, tudjunk rád figyelni és hadd
tudjuk így végezni a munkánkat is másképpen, még nagyobb örömmel. Köszönjük
Urunk, hogy a te jelenlétedben fizikailag is megpihenhetünk, de szeretnénk minden-
képpen lélekben. Kérünk, hogy most is szólj hozzánk igéd által, hadd lehessen az is-
merős történet is új üzenetté, Szentlelked munkálja ezt, kérünk.

Ámen.

Igehirdetés

Dávid Góliát ellen vívott harca is része annak az üdvtörténeti eseménysorozat-
nak, amely során Isten a szíve szerinti királyt odaadja népének. Ezekben az ígerészek-
ben az ő gondviselő tervének a megvalósulása van előttünk, ahogyan a választott kirá-
lyát majd trónra ülteti. Emlékszünk, mivel Saul engedetlen volt és nem akarta átadni
a királyságot, amit Isten elvett tőle, ezért nem lehetett még nyílt a királyválasztás,
csak Saul halála után választják meg Izrael fiai Dávidot és ültetik a trónra (2Sám 5).
Itt még csak titokban lett kiválasztva, de a háttérben Isten már akkor is munkálkodik,
amikor Saul még mindennek nagyon ellene van, Dávidnak viszont valamilyen módon
emberi szinten ismertté kellett válni. Ennek a folyamatát mutatja be az 1Sám 17. Dá-
vid és Góliát harcát.

Miről lesz ismertté az Úr által választott király Izrael számára és Saulnak? Ho-
gyan lesz ismertté ez a fiatal ember, az Úr engedelmes szolgája, aki a juhok pásztora
és a Góliát elleni harcát is úgy végzi, mintha pásztor lenne és vigyáz a nyájra?

Az első gondolat tehát, hogy az Úr választott királya, aki aztán mindenki előtt
ismertté lesz, nemcsak Sámuel családjá előtt, amikor titokban fölkenték, nemcsak
király, hanem pásztor király. A 16. részből tudjuk meg, hogy Isten a juhok mellől hív-
ta el. Az Úr választásánál, amikor elhívta, azon volt a hangsúly, hogy azok a belső
értékek jellemezzék a választott királyt, amelyek a nyájat legeltető pásztor személyi-
ségének a jellemzői. A 2Sám 5-ben a nép maga is erről tesz hitvallást, hogy ők tud-
ják, hogy őt választotta az Úr, hogy legeltesse népét, azaz őket. A 78. Zsoltárban pe-
dig költői módon mondja el a zsoltáros Dáviddal kapcsolatban: „És kiválasztá Dávi-
dot, az ő szolgáját és elhozta őt a juhok aklaiból. A szoptató juhok mellől hozá el őt,
hogy legeltesse Jákóbot, az ő népét, és Izráelt, az ő örökségét. És legelteté őket szí-
vének tökéletessége szerint, és vezeté őket bölcs kezeivel.” Azaz Dávid, Saullal ellen-
tétben, úgy volt pásztor király, hogy a szó legteljesebb értelmében megélte később is
ezeket a lelki értékeket. Amikor vétkeznek, súlyos bűnt követ el Betsabéval és annak
férje, Uriás megölésével, akkor is helyre áll az élete, bűnbánatot tart és Isten később
– ahogy a Zsoltár is írja – úgy tekint rá, mint akinek tökéletes a szíve. Ez azért fon-
tos, hogy a pásztor király már Dávid személyében megadatott Isten népének, mert
ebben is Dávid az Úr Jézusnak lett az előképe. Nem csupán őse, hanem, mint pász-
tor király mutatott előre arra a királyra, aki magáról mondta, hogy a Jó pásztor. Az
énekekben is ezt énekeltek, hogy az Úr a mi Jó pásztorunk.

A Jeremiás könyve 23. részében nem rég olvashattuk és az Ezékiel könyve 34.
részében, hogy látszik, hogy a messiási ígéretek beteljesedéseképpen pásztor lesz majd
az a szabadító, aki eljön, és az Úr Jézus személyében ez beteljesedett.

Dávid személyében is Isten az ő népének pásztor királyt adott tehát. Ez a szó leg-szorosabb értelmében is megvalósult. Ennek a pásztor fiúnak azonban még oda kell kerülnie a trónra. Ennek a munkának a részeként Isten gondviselő terve látszik már abban a történeti mozzanatban is, ahogyan Saul udvarába kerül – még mindig az ige 16. részénél vagyunk. A 19. versben olvassuk, hogy Saul rossz állapotban van, hiszen elhagyta az Úr Lelke és az egyik szolgája, Saulnak azt javasolja, hogy hárfázni kellene, hátha megnyugszik a lelke, és azt mondja, ismer valakit Isai fiai közül, aki pásztor, a mezőn dolgozik, katonának is nagyon megfelelne, vitéz ember, hős és nagyon szépen hárfázik, lantozik. Akkor Saul elhívja Dávidot Isaitól, az apjától és megtudjuk, hogy megkedveli és Dávid ott van Saul udvarában.

Azért ismerték föl és el Saul szolgálai, mert pásztorként élt a mezőn, végezte a hétköznapi pásztor munka minden feladatát, közben zenélt – a Zsoltárok könyvéből is tudjuk, hogy milyen gyönyörű költeményeket írt –, és mivel a helyén volt, így Saul udvarába kerülhetett.

A legfőbb jellemzőjét a szolga így fogalmazta meg: „az Úr vele van”. Azért volt ilyen Dávid, mert az Úr vele volt. József történetében is ugyanezt a kifejezést találjuk és éppen akkor, amikor József élete még nem a csúcson volt, hanem nagy mélységben, a börtön legsanyarúbb körülményei közepette is azt írja róla a történetben a szentíró, Mózes, hogy az Úr Józseffel volt. Ezért József a börtönben is élte azt az életet, ami sanyarú volt, de Isten mégis használhatta őt, mert vele volt. Aztán József a fáraó második embere lett.

Dávid kezdett már ismertté lenni, mindenki tudja, hogy Saul királynak kedvenc szolgálója, lelki gondozója, aki még a zenéjével is megnyugtatja a néha nagy lelki mélységben szenvedő uralkodót. De Dávid még mindig nem a trónon ül, csak Isten készíti a trónra kerülését.

S itt vagyunk a Góliát történetnél és kiderül, hogy Dávidnak még a trón közeléből is el kell kerülnie, visszakerül a juhok mellé. Ebből a történetből derül ki viszont, hogy a Góliát elleni harcában Dávid, mint pásztor király hatalmas győzelmet arat, mert a harcban és a harc előtt is úgy viselkedik, mintha pásztor lenne.

A 17. rész első 11 versében vezeti föl Góliát személyét és a filiszteusok támadását. A filiszteusok szemben vannak Izraellel, Góliát szemben áll Saullal is. Szomorú azt olvasni, hogy amikor Saul és egész Izrael meghallotta a filiszteusnak ezt a beszédét, megrettentek és igen féltek. Saul sem volt kisméretű ember. Góliát kb. 3 méter magas lehetett, az általa viselt páncél 72 kg súlyú volt és a dárdája végén a hegy 8 kg súlyú. Ez mind azt érzékelteti, hogy emberileg esélye sem volt senkinek sem Saul és a hadsereg szempontjából. Ezt ők érzik is és Saul viselkedése jól érzékelteti, hogy már nincs vele az Úr Lelke. Mivel elhagyta az Úr Lelke, ezért Saul is retteg és fél és ez a félelem ráragadt a katonáira is.

Érdekes, hogy Jónathán sem mert szembeszállni a filiszteussal. Természetesen ehhez ott kellett neki lennie az apja mellett ebben az igen súlyos helyzetben, hiszen már 40 napja retteg Izrael és a királya. Jonathán a korábbi részek leírása szerint ki merte mondani, hogy az Úr előtt nincs akadály, hogy sok vagy kevés által szerezzen szabadulást. Itt azt látjuk, hogy se Saul, se senki más a hadseregből nem meri hinni ezt az igazságot sem.

A 12. verstől kezdve már úgy kezdi leírni a Góliát történetét, hogy mostmár Dávid is ott van a színtéren: „És Dávid Júda városából, Betlehemből való amaz efratita embernek volt a fia, akit Isainak hívtak, akinek nyolc fia volt és ez a férfi Saul idejé-

ben vén ember volt, emberek közt korban előre haladt.” Úgy vezeti föl a történetet, mint hogyha korábban már nem olvastunk volna erről a fiatal emberről.

Az Ószövetségben máshol is előfordul ilyen, hogy egy-egy hithősnek az életéről olvasunk az egyik részben és néhány résszel később ismét ki akarja emelni, hogy ki az a hithős, az ő személyét, és ezért olyan információkat közöl a szentíró újra, ami kiemeli, hogy tulajdonképpen kiról van szó.

Ezt azért érzem fontosnak, mert nemcsak a Dávid tettét akarja ez a történet kiemelni, hanem az ő egész lényét, az ő személyiségét. Ő már királya az Úr népének, hiszen Isten föltekente őt, de még úgy kell viselkednie, mintha csak pásztor lenne, de éppen így végzi mindazt, amit neki el kell végeznie. A lényeg, hogy fölvezeti Dávid személyét és amit megtudunk róla fontos igazság, a három bátyja mehetett harcolni, ő pedig mehetett vissza, az atyja juhait őrizni.

Dávid és Góliát története úgy indul, hogy említi Dávid pásztor voltát és aztán tulajdonképpen a történetben végig ott van előttünk a nyáj mellett vigyázó, szolgáló pásztornak a sokféle jellemzője. Amikor a bátyja nagyon keményen megszólja, bántja őt, még akkor is azt említi, hogy kire hagyta atyám néhány juhát. Majd, amikor Dávid Saullal beszélget és elmondja, miért biztos a győzelemben, akkor is arról tett bizonyosságot, hogy pásztorként mi mindent tapasztalt már Istenével kapcsolatban. Még a harci módja is, ahogy a filisztussal harcol, az is a pásztorra jellemző, vitte magával a botját, ezért a filiszteus Góliát gúnyolja is őt és amikor a parittyáját használja, az is akkor a pásztorok természetes fegyvere volt.

Dávid az egész történetben úgy van jelen, mint pásztor, ez a hős fiatalember úgy viselkedik, mintha nem is a harctéren lenne, emberileg lehetetlen ellenféllel harcolna, hanem ott lenne a juhok között és azokért harcolna, ez esetben most a szó lelki értelmében is Isten népének nyájáért. Amikor ezután a győzelme után ismertté válik, akkor mindenki úgy emlékszik rá, mint az Isai azon fiára, aki pásztor volt és az Úr úgy választotta őt királynak, hogy majd azután legeltetni fogja az ő népét. (2Sám 5).

Dávid ismertté lett, mert győzött Góliát ellen. Majd Saul is irigyévé válik és meg akarja ölni, üldözi őt.

Személyes üzenet ebben, hogy a Góliát elleni harc mindenképpen rendkívüli helyzet volt Dávid számára. Pásztorként harcolt az oroszlánokkal, a medvékkel, de a Góliát elleni harca rendkívüli volt, azért is, mert Isten ezt a harcot is arra használta fel, hogy majd Dávid a trónra üljön egyszer. A lelki üzenetben nekünk nem ilyen Góliátokkal szemben kell harcolni, nem embereket kell megölni, de nekünk is lehetnek rendkívüli helyzeteink, ahol a szó lelki értelmében harcolunk, és nem hétköznapi harcról van szó.

Nézzük meg most Dávid harcának különböző lelki jellemzőit. Az első, hogy Dávid, mint pásztor alázatos. Az a megjegyzés, hogy a bátyjai mehetek harcolni a királlyal a háborúba, önmagában azt jelzi, hogy noha Dávid Saul fegyverhordozója is lett, nem ment harcba. Mivel ő volt a legkisebb gyermek, neki kellett visszamenni a családi vagyont őrizni, vissza kellett mennie a juhokhoz. A bátyja megjegyzése ezt jól érzékelteti. Mi, akik itt vagyunk, hogy harcoljunk – az más kérdés, hogy ez a bátya is félt a filiszteustól –, de amikor Dávidra nézett, nem véletlenül megszólta a kisöccsét. A bátyjai harcolhatnak az Úr népéért, annak felkent királyáért, Saulért, neki meg vissza kell mennie Betlehembe a juhokat őrizni.

Ez azért lehetett nehéz számára, mert már ott volt a király udvarában és tudjuk Dávidról, hogy ő valóban vitéz ember volt. Dávid lelke azért izzott, hogy ha kell, az

Úrért harcoljon, de alázattal el kellett fogadnia ezt a fajta hátra tételt. A király mellett már magasabb rangú szolgálatot kapott, a trón közelében, és vissza kellett mennie korábbi körülményei közé, mely körülmények mindenképpen megalázóak lehettek.

Vajon hívó emberként hogyan érezném magam, hogyha mellőznének, vagy visszaléptetnének egy bizonyos helyzetbe, egy bizonyos szolgálatba? Mert ha valamit nem kapunk meg, az nem fáj annyira, mintha valahonnan vissza kell lépni, annak elviseléséhez nagyon nagy alázatra van szükség. A hívó ember, Isten népe régi természete nem az alázatot szereti, nem a Juh melletti szolgálatot szereti. Jézus mellett is a tanítványok szinte veszekednek azon, hogy vajon ki a nagyobb. Amikor Jakab és János, az édesanyjukkal együtt Jézustól kérik, hogy majd hadd üljenek mellette jobb és bal kéz felől a dicsőségben, akkor a többiekről olvassuk, hogy elkezdtek haragudni erre a két tanítványra. A többiek sem szerettek volna kimaradni ebből a nagy jóból. Jézus ott mondja el, hogy ő maga is olyan valaki, aki nem azért jött, hogy első legyen, hogy uralkodjon, „mert az Embernek fia sem azért jött, hogy neki szolgáljanak, hanem hogy ő szolgáljon”.

Dávidnak az alázata, hogy nyugodtan megy haza, az édesapai házhoz, végezni azt a feladatot, amit parancsképpen kapott. Az alázata mellett ott van a szelídsége. Ez abban a mozzanatban látható, ahogyan szelíden szól az őt vádoló, őt sértő legidősebb bátyjának. Ne feledjük el, hogy Eliáb jól tudta, hogy Dávid Izrael választott királya, hiszen a családban mindenki számára világossá lett, hogy Isai családjában melyik gyermek az Úr választottja. A legidősebb báty nem lehetett király, mert a lelke nem olyan volt, mint amit az Úr választott volna, igazságtalanul bántja az Úr felkentjét. A héber szöveg jelentését nem egyszerű visszaadni; azon van a hangsúly, hogy Dávid annyit mond, hogy én itt csak beszélgetek, miért vádolsz azzal, amit mondtál. Dávid szelíden válaszol, csendben marad, nem kezd vitázni a bátyjával, hanem tovább kérdez, mert úgy érzi, hogy valamit tennie kell és így kerül oda Saulhoz. Fontos, hogy az ő szelídsége a bátyja iránt még a kényes helyzetben is megmutatkozott.

Amikor Mózes 40 évesen még nem volt alkalmas, épp a szelídség hiánya miatt, az Úr népe megszabadítására, Isten őt is a juhok mellé rendeli és a pásztorkodás hétköznapi körülményei között szelíddé formálja az életét. Amikor a pusztai vándorlás egy kényes helyzetében kijönnek, a Szentírás azt írja róla, hogy nem volt nála szelídebb ember abban az időben (4Móz 12,3). Mózeset is a testvérei szólják meg, vádolják, irigységből. Dávid tizenéves, Mózes 80 éves. Úgy látjuk, Dávid hamarabb megtanulta a szelídséget.

Nem tudom, hova tartozónak soroljuk magunkat, a fiatalok, vagy az idősebbek közé, Mózes és Dávid is a juhok mellett, a pásztorkodás feladatai közepette tanulta meg a szelídséget. Ha végig gondoljuk, hogy a nyáj őrzésénél és a juhok mellett a fizikai és lelki feladatoknál mik jellemezték az ókori pásztorokat, akkor nem kell azon csodálkozni, hogyha hűséges, istenfélő pásztor akart lenni valaki a hivatásában, akkor szelídek kellett lennie, mert a juhok a szelídséget segítik a pásztor életében. A juhok ugyanis olyan állatnak tűnnek, mintha mindenben engedelmeskednének, de tudnak bonyodalmat okozni. Gondoljunk arra, amit Jézus mondott, hogy amikor valamelyik juha elvész, akkor mit kell a jó pásztornak tennie érte.

A szó lelki értelmében is a szelídség nagyon fontos jellemzője kell legyen a pásztornak. Jézus azt mondta, tanuljátok meg tőlem, hogy én szelíd és alázatos szívű vagyok és nyugalmat találtok lelkeiteknek. Jézus maga is az alázat és a szelídség iskolá-

jában tanult. Ő kisgyermekkorában ezt a családban kellett megélnie, de mindenképpen az Atyával való kapcsolatában is. Volt, amikor Jézust is nagyon keményen megvádolták, még a szülei is 12 éves korában. Utána az ellenségei sokszor. Jézus, ha kellett tudott kemény is lenni, kemény volt a szeretete, de a szelídsége és az alázata mindig megmaradt.

Az alázat és a szelídség Dávid lelki értékei között jelentette az engedelmességet is. Itt megint azon van a hangsúly, hogy ebben a hőstörténetben úgy kezdődik Dávid bemutatása, hogy ki az apja, kik a testvérei, akik milyen magasztos feladatot végezhetnek, ugyanakkor ő az, aki csak az apja juhait őrizheti Betlehemben.

Éppen abban a helyzetben, amikor fontos lenne, hogy legyen egy hithős, mert Saul és a katonák rettegnek és félnek. De kiderül, hogy az isteni gondoskodás, gondviselés Dávidot elvezeti a harctérre, oda, ahol meghallhatja Góliát hangját. Sajnos az új fordítású Bibliából ismét elmaradt itt az ímé szó. A 23. versben a Károli fordítás szerint így olvassuk: „és míg ő beszélt velük, ímé a bajnok férfi, a Góliát nevű filiszteus, aki Gátból való volt, előjött a filiszteusok csatarendjei közül, és most is hasonlóképpen beszélt és meghallotta ezt Dávid.”

Az „és míg ő beszélt velük” arra utal, ami a feladata volt. Hazament juhokat őrizni és a táborba még mindig nem azért ment, hogy ő is harcoljon, hanem azért, hogy hírt vigyen az édesapjának a három bátyjáról. Vigyen nekik ennivalót, szolgálja őket és azután hazamenve szolgáljon megint az apjának, hozva a hírt a bátyjairól, arra nézve, hogy jól vannak.

Miközben Dávid engedelmeskedik ennek az atyai parancsnak, feladatnak, amíg beszélt a bátyjaival, ímé a bajnok férfi megjelent. Látszik az ímé szó hangsúlyából, hogy a történet itt kezd izgalmassá válni, itt jön az, ami igazán fontos, mert ez a Góliát nevű filiszteus katona már 40 napja megjelent és mindenki rettegett, de azt olvassuk, hogy Dávid meghallotta azt, ami szokásosan történhetett, mert engedelmesen ott volt éppen azon a helyen.

Ezután Dávid elkezd engedelmeskedni Istennek, engedelmes a királynak, amikor Saul király engedi neki, hogy harcoljon a filiszteus ellen. Így aratja a győzelmet. De az engedelmissége otthon kezdődött a hétköznapiak során, még a hőstörténet részeként is egyszerűen engedelmeskedik, mint pásztorfiú, mint testvér, a bátyjainak, az apjának, a királynak és végül az Úr eszköze lesz.

Dávid csak azért győzhetett Góliát felett, mert engedelmes volt az Úrnak, de ez az engedelmisség a hétköznapiakban kezdődött és a hőstörténetben is folytatódott természetesen.

Számomra ez volt az egyik legfontosabb üzenet, az adventi időszakban is, amikor valamilyen szinten az ünnepekre készülünk az Úr Jézus születésére emlékezve. De ha arra gondolunk, hogy ünnep, amikor várjuk az Urat vissza, amikor dicsőséges lesz ez az ünnep, de eközben hétköznapiak telnek. Az advent a hétköznapi ünnepé válását jelenti.

Dávid esetében a hétköznapi a pásztorokodás és az édesapjának való engedelmisség volt alázattal és szelídséggel és közben Isten eszköze volt. Isten így készítette őt, hogy majd trónra kerüljön. Ha Dávid nem engedelmeskedett volna az édesapjának, nem megy el, amikor az a testvéreihez küldi, akkor nincs ott a történetben. De az egész történetleírásból látszik, hogy Dávid csendben végzi a maga feladatát és amikor neki kell döntést hozni, akkor sem magától indul el, hanem a királytól kell az engedélyt megkapnia és ezután harcol. Ne feledjük el, hogy a tét nem volt kicsi, ha

nem győz Dávid, akkor Izrael királya és a hadsereg a filiszteusok fennhatósága alá kerül. Nem volt mindegy, hogy Dávid minden tekintetben engedelmeskedik-e az Úrnak és az Úr népe akkori hivatalos királyának.

Az engedelmisségében benne van természetesen az Úrba vetett bizalma – és ez a legfontosabb. Bizonyágtételéből többször is kiderül, hogy mennyire bízik Istenben. Ez a bizalma nem akkor kezdődött, amikor Góliáttal kellett szembeállnia, hanem már otthon a juhok mellett. Bízunk Istenben, bátor és bizonyágot tesz arról, hogy ki az ő Ura. Ezt mondta Dávid: „Pásztor volt a te szolgád atyja juhainál és ha jött egy oroszlán vagy medve, és elragadott egy bárányt a nyájából, utánamentem, leterítettem, és kiragadtam a szájából. Ha pedig ellenem támadt, megragadtam a szakállánál fogva, leterítettem, és megöltem. Leterítette a te szolgád az oroszlánt is, a medvét is: így jár majd ez a körülmetéletlen filiszteus is, mint azok közül bármelyik, mivel csúfolta az élő Isten seregét. Az Úr, aki megszabadított engem az oroszlán és a medve kezéből, meg fog szabadítani engem a filiszteusnak kezéből is.”

Dávid számára bármilyen nagyméretű volt Góliát, ő úgy látta, mintha egy medve, vagy egy oroszlán lenne. Dávid számára ez a hivatásából következett, neki ez kötelezettsége volt, mint pásztornak, aki a hétköznapi munkáját is azzal a felelősséggel végzi, hogy felelős a családért, az Úr népe családjáért és a juhokért is. Nem volt mindegy, hogy egy-egy juh – amit az apja áldozati állatként kinézett – ott van-e a nyájban, vagy már elvihette az oroszlán vagy a medve. Dávid bizalma, bátorsága, nagyon jól látszik a bizonyágtételéből, abban rejlett, hogy tudta kicsoda az Úr és mi mindent tapasztalt a hétköznapiak során pásztorként az Úr szabadításából.

Neki kellett harcolnia a medve és az oroszlán ellen, sokszor volt életveszélyben, de vállalta, a juhokért kész volt akár az életét is feláldozni. Itt mindenképpen meg kell említeni, hogy Jézus fel is áldozta az életét az övéiért, a Jó pásztor életét adta a juhokért. Dávid is kész lett volna az életét adni akármelyik juháért, de Isten megszabadította őt, megtartotta az életét. Ezért számára a rendkívüli helyzet nem is rendkívüli. Számunkra is csak azért rendkívüli, mert azt olvassuk, hogy Saul és az összes katona fél és retteg és van egy fiatal pásztor fiú, aki még nem katona, noha az életét ismerve az is lehetne, de ő a helyén van én mintha egy hétköznapi eseményen venne részt, amikor nem a juhokat, hanem Izrael népét, a katonákat kell megmenteni egy olyan ellenségtől, mintha oroszlán, vagy medve lenne.

Sosem riadt meg az oroszlán vagy a medve látványától, mindig látta – jelképesen szólva – mögöttük az Urat. Mindig tudta, hogy az Úr vele van. Amikor Góliát felé is megrendítette a parittyát – a kis kövekkel pásztor fegyverét – tudta, hogy az Úr megszabadít. Ezért hangsúlyos számomra, hogy a helyzet rendkívüli, de az Úrba vetett bizalom ugyanaz a természetes hitélet, ami jellemezte Dávidot. Erről tett bizonyágot már akkor is, amikor még nem harcolta meg a harcát.

Isten igéjén keresztül az ő Lelke azt kérdezi, hogyha számunkra a góliátok elleni harcról van szó, a szó lelki értelmében, akkor azok mennyire rendkívüli helyzetek azok, ha igaz az, hogy az Úr az Úr ma is. A rendkívüli helyzetek ma is azon múlnak, hogy a nem rendkívüli hétköznapiakban hogyan éljük meg az Úrba vetett bizalmunkat, az alázatot, szelídséget és az engedelmisséget.

Néhány példát szeretnék megemlíteni. Mostanában több olyan fiatal is van, akinek a rendkívüli helyzete az, hogy elvesztették a munkájukat, vagy megszerezték a diplomájukat és még mindig nem tudtak munkához jutni. Másnak az a rendkívüli helyzete, hogy van munkájuk, nem kevés, nagyon nehéz és úgy érzik, hogy nem bír-

ják. Rendkívüli helyzet lehet az is, amikor különösen súlyos betegség terhel meg, vagy amikor a kísértő különösen keményen támad. De rendkívüli helyzet az is, amikor még nincs szabadítás, várni kell az Úr szabadítására, nem kis dologban, lehetetlen helyzetben. Amikor mindenki más fél és retteg és legszívesebben én is azt teném és mégis várok az Úrra, mert tudom, hogy ő kicsoda és megbízható.

A rendkívüli helyzetekben is az a kérdés, hogy az alázat és a szelídség iskolájában megtanultuk-e már azt az engedelmisséget, amit az Úr így mond: „Hívj segítségül a nyomorúság idején, én megszabadítlak téged, te pedig dicsőítesz engem.” A hétköznapiak az oroszlánok és medvék elleni lelki harcok ideje a hitéletünkben, ha eközben megéljük az Úrnak való engedelmisséget, az Úr szabadítását, akkor a hétköznapioknál még keményebb rendkívüli támadások, nehézségek közepette is győztesen meg tudjuk harcolni, Dávidhoz hasonlóan, az Úr harcát.

Ezért bátorít bennünket Isten igéje, merjünk bízni az Úrban és mint Dávid, aki pásztorként élte az életét és majd pásztor király lett, legyünk engedelmesek alázattal és szelídséggel és éljük meg azt, amit Dávid is megélt, de még dicsőségesebben a mi Urunk, az Úr Jézus.

Imádkozzunk!

Magasztalunk azért mennyei Atyánk, hogy az Úr Jézus a kereszthalálig engedelmes volt neked. Köszönjük, hogy ő teljes mértékben megalázta magát te előtted. Imádunk az ő szelídségéért, az ő szabadításáért. Köszönjük, hogy az ókori történetben is az ő személye lehetett most előttünk. Áldunk azért Urunk, hogy te akkor sem hagytad el népedet, odarendelted szolgálodat szabadításra. Arra szeretnénk kérni, hogy merjünk Dávidhoz, de még inkább az Úr Jézushoz hasonlítva bízni benned. Urunk szeretnénk megköszönni, hogyha a hétköznapijaink mostanában könnyűek, nincsenek komolyabb lelki harcaink, élhetünk csendben. Köszönjük, ha minden ünnepélyes számunkra. Ha mégis lenne teher, akárha rendkívüli helyzet, hadd merjünk mi is bízni benned és úgy megharcolni a győzelmet. Köszönjük neked Urunk, hogy te mindig nagyobb vagy a minket ért támadásoknál, köszönjük, hogy a góliátok sem lehetnek akadály.

Arra kérünk, segíts nekünk a hétköznapiokban megélni azokat a győzelmeket, amiket Dávid életében is láthatók voltak. Add, hogy merjünk bátorítani is egymást, add, hogy amikor látjuk a lelki testvéreink elesettségét, félelmét, merjünk odaállni, rád mutatni. Köszönjük mennyei Atyánk, hogy az Úr Jézus győzelme biztos. Köszönjük, hogyha a dolgaink nem úgy történnek ahogy mi szeretnénk, de te akkor is tudod, hogy mit miért teszel. Segítség várni rád Urunk.

Kérünk téged, könyörülj meg népünkön, adj a mi népünknek hozzád térést. Amikor majd többen mennek az ünnepek alatt templomba, azok is, akik máskor nem járnak, hadd szóljon a te igéd erővel és hatalommal minden szószékről. Könyörülj meg népünk vezetőin is, add hogy ők is pásztor vezetők legyenek, legyen az ő szívükben is alázat és szelídség, legyenek ők is a te eszközeid. Kérünk, hogy mi is a magunk helyén lehessünk eszközeid, ha felelős beosztásban vagyunk, akkor ott, ha szolgálatban, akkor abban élhessük meg az engedelmisséget alázattal és szelíden. Az Úr Jézus érdeméért hallgass meg imádságunkat.

Ámen.